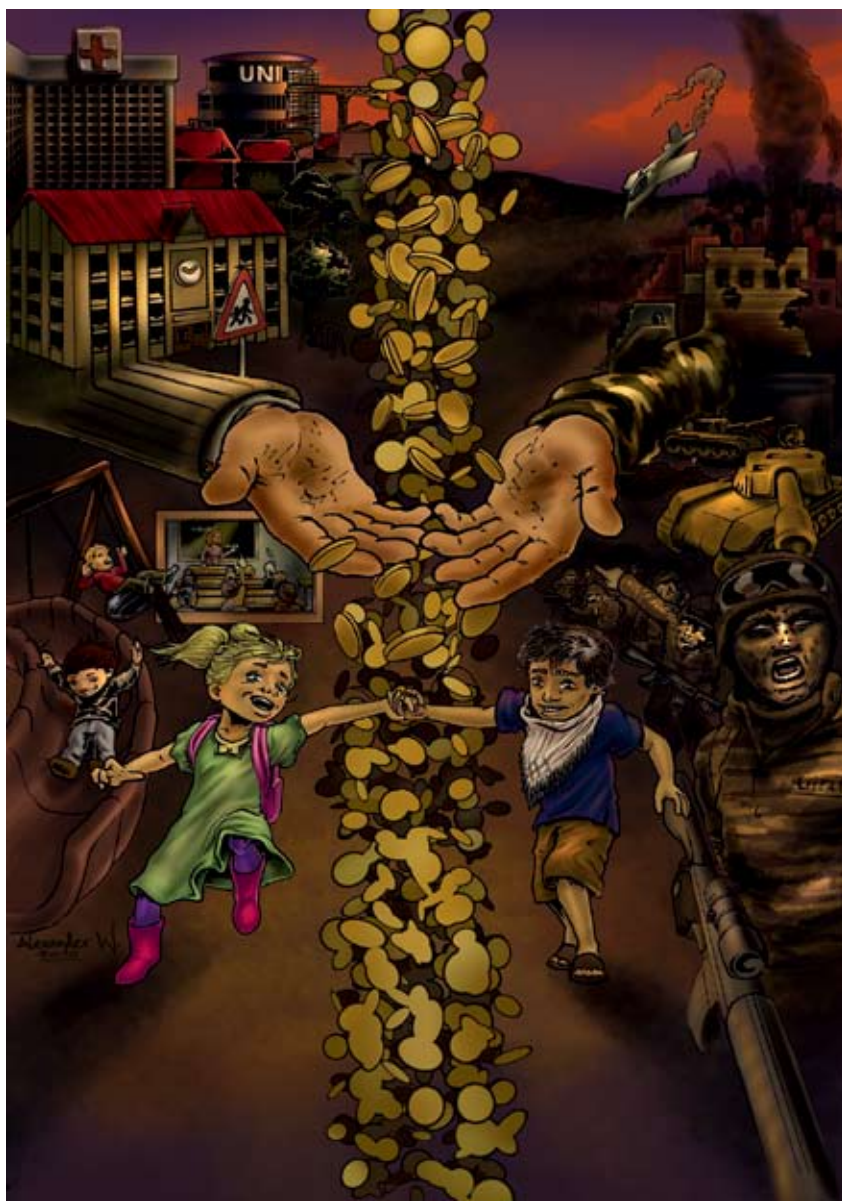

KOMMUNISTISK POLITIK

STOP DEN
LÆNGSTE KRIG!
UD AF
AFGHANISTAN!

VELFÆRD NU! -
IKKE KRIG

DEMO 19. OKTOBER 2010

Nr. 20
14. årg.

2010
15. oktober

29. oktober
Støttepris 20 kr.

TEMA: STATSKUPPET SOM IKKE VAR DER

Sort kort, sorte lakajer s. 2 • Nyt bankkrak, ny skandale s. 3 •
Karaktermordet på rigsrevisionen s. 4 • 833.647 uden job s. 6 •
Med La Forge i Bruxelles s. 8 • Gøgeeffekt på sygehuse s. 9 •
To sild og en haj s. 11 • Fortsæt protest til VKO falder s. 12 •
5 års karikaturkrise s. 14 • Nobelpris og frihandel s. 15 •
Der var ikke noget kup s. 17 • Ecuador den 30. september s. 18 •
Forandringens kontinent s. 20 • Debat s. 22 • En tur i ghettoen s. 24

Sorte kort, sorte lakajer

KOMMUNISTISK POLITIK

”Man skal tale til kongen og ikke til stodderen i mennesket”, fortæller Berlingske Tidendes spinblogger Niels Krause-Kjær. Det var utvivlsomt det hans foretrukne som statsminister Lars Løkke Rasmussen gjorde, da han på sit ugentlige pressemøde (kopieret efter Anders Fogh, der kopierede det efter Bush) meddelte, at de boligkomplekser i nogle storbyer, som den larmende har udråbt som ghettoer, egentlig slet ikke er danske:

”Vi står i ghettoerne over for en udfordring, som vi måske ikke historisk set har gjort os helt begribeligt. Man kan stille spørgsmålstegn ved, om det overhovedet er Danmark? For dansk tales af et mindretal, børnene leger sent ude, fordi forældrene ikke skal på arbejde dagen efter, fordi alle parabler rettet væk fra danske nyhedsudsendelser og mod fjernere egne, hvor man orienterer sig imod.”

Det er klar sort tale til den indre svinehund, som VK og ikke mindst O suverænt logrer rundt med. Og S og SF skynder sig at komme på banen med svinehunds-foranstaltninger, for de vil også have del i dens stemmer. Og når det ’samarbejdende folkestyre’ hjælpes ad, skal ghetto problemerne nok blive talt op til eksplosionspunktet.

- Vi er blevet et land, som regeres efter bekvemme overklassefordomme, konstaterer APKs talsmand Troels Riis Larsen.

Og den meningsmålings- og skandaleramte Løkke Rasmussen trækker racismens sorte kort.

Desperate politikere søger desperate løsninger. Da staten Israel blev hårdt trængt under Oktoberkrigen i 1973 overvejede den israelske regering med Moshe Dayan og Golda Meir seriøst at bruge deres ’dommedagsvåben’, de hemmelige atomvåben USA havde sikret at de besad. Også mod ægyptiske, syriske og arabiske byer.

Godt at Lars Løkke og VKO ikke råder over taktiske atomvåben. Eller at Helle Thorning Schmidt og Villy Søvndal gør det.

Nu er det kun afghanere og irakere og palæstinensere, det går ud over med den forarmede uran. Hvis babyerne i Falluja kunne fortælle om deres misdannelser og anklage med fingrene, de mangler, ville de pege i retning af USA og den kri-

minelle krigskoalition, der gik i krig mod Irak og fortsætter på tiende år i Afghanistan – en af Danmarkshistoriens længst varende krige.

Løgneren, antikommunisten og bagvaskeren Bent Jensen, der er dømt for at rettede falske anklager mod journalisten Jørgen Dragsdahl, der utvivlsomt regnes som en ’rød lejesvend’ på det sorte overdrev var indskrevet som sandhedsvidne i sidste afsnit af den sorte propagandaserie på DR2 med titlen ’Jagten på de røde lejesvende’. Sammen med ham optrådte den reaktionære zionist Bent Blüdnikow og den endnu ikke dømte VKO-strateg Claus Hjort-Frederiksen. Sidstnævnte kunne slet ikke skjule sin tilfredshed med at det siden 2001 var lykkedes at banke DR så meget på plads, at alsidighed og relevans bandlyses som venstreorienteret, og sandhed stemples som kommunistisk propaganda:

- Der er kommet en anden ånd ind i DR. Altså, det kan man jo bare se på udbuddet af programmer, erklærede manden, der nu er finansminister under den økonomiske krise for at buldoze svinehunds-nedskæringer igennem:

- Nu kører der ikke i primetime analyser af Irak-krigen. Nu kører der X Factor og sådan nogle ting, fortalte han glad DR2’s sporhund Jakob Rosenkrands, der har tilrettelagt de tre udsendelser, som skulle sælge gamle DR-medarbejdere i gabestokken for ’venstreorienterede’ holdninger i deres programmer. Hen ad vejen har det vist sig at Rosenkrands simpelthen var stik-i-rend-dreng for en flok af VKO-reaktionens sorte lakajer – som zionisterne Bent Blüdnikow og Arne Notkin og DR kulturredaktør Morten Hesseldahl, der havde organiseret og instrueret showet, der lignede et forsinket snigmord på en alsidighed, der ikke længere eksisterer i prime time. Hverken hos det skræmte DR, på DR2, hvor Deadline er blevet en udklækningsanstalt for sortklædte lakajer, eller på TV2, der har lagt sig i hælene på FoxNews.

Bent Jensen, Bent Blüdnikow og Morten Hesseldahl var medstiftere af den nyliberale sorte ’tænketank’ Cepos. ’Sandhedsvidnerne’ er en indspist klike med hang til spor- og svinehund.

Redaktionen 12. oktober 2010

KOMMUNISTISK POLITIK

- Hver 14. dag -

Centralorgan for

APK ARBEJDERPARTIET
KOMMUNISTERNE

Kommunistisk Politik

c/o Oktober Forlag
Egilsgade 24, kld.
2300 København S.
Tlf. 35 43 49 50.

Arbejderpartiet Kommunisterne
Skibhusvej 100
5000 Odense C
Tlf: 66 14 89 83

e-mail: apk@apk2000.dk

Ansvarshavende redaktør:

Klaus Riis

KP's hjemmeside/
Netavisen:

www.kpnet.dk

APK's hjemmeside:

www.apk2000.dk

ISSN: 1398-3741

Abonnementspriser

Halvår (12-13 nr.) 350 kr.

År (25 nr.) 600 kr.

Institutioner

½ år 440 kr. - 1 år 860 kr.

Betales til

Foreningen Oktober Forlag

Giro 1-663-4271

Deadline næste nr. 22.10.10

Nyt bankkrak, ny skandale

Brian Mikkelsen og danske embedsmænd udlod at fortælle det færøske landsting, at øernes største bank, Eik-bank, blev sat under administration. Dette er en historie om økonomisk spekulation og kolonihiermentalitet i Danmark anno 2010:

Tab på boligspekulation har ført til endnu et bankkrak, et endnu ukendt antal mia. kr. er tabt, og en række små aktionærer sidder tilbage med tømmere mænd, mens statsmagtens bank-skraldefirma igen fordeler resten af gælden som nedskæringer.

Dagen før Bankpakke 1 med udvidet garanti for indeståender udløb den 1. oktober 2010, blev Eik-banks daterselskab i Danmark overtaget af myndighederne. Moderselskabet Eik-bank, hjemmehørende på Færøerne, er i første omgang ligeledes overtaget af danske myndigheder, mens der forhandles med det færøske hjemmestyre om, hvem der skal rydde op.

'Lov om finansiel stabilitet' – også kaldet Bankpakke 1 – blev vedtaget den 10. oktober 2008 i begyndelsen af den nuværende krise. Med loven udstedte den danske stat en toårig garanti for alle indlån og simple fordringer i de danske pengeinstitutter, som er medlemmer af Det Private Beredskab. Med loven stiftedes det statslige aktieselskab Finansiell Stabilitet, der har til opgave at overtage forpligtelserne i nødlidende pengeinstitutter.

Økonomi- og erhvervsminister Brian Mikkelsen blev – som øverste myndighed for Danmarks såvel som Færøernes penge- og valutapolitik – gjort opmærksom på situationen hos Eik Bank tirsdag den 21. september, men valgte at vente med at underrette de færøske myndigheder til fredag den 24. september.

Den 27. september fik Eik Bank at vide fra Finanstilsynet, at de skulle finde ny milliardkapital inden for 57 timer, hvis banken skulle reddes. De danske myndigheder foreslog Eik Bank at arbejde med en løsning for den færøske del af Eik Bank, med den

begrundelse, at en sådan løsning var juridisk og politisk mulig. Men lige inden tidsfristens udløb blev løsningen underkendt af de selv samme myndigheder, med den begrundelse, at løsningen nu ikke var juridisk mulig.

Den 30. september faldt så den inappellable afgørelse om, at Eik Bank bliver overtaget af Finansiell Stabilitet, da banken ikke kunne finde den nødvendige kapital inden for tidsfristen.

En af årsagerne til den meget pludselige banklukning var tilsyneladende, at Eik-bank havde pyntet på deres halvårsrapport for 1. halvår 2010.

I en fondsboersmeddelelse forklarede Eik-bank så lidt som muligt om baggrunden for krakket:

"I henhold til Fondsrådets afgørelse skal der således foretages ekstra nedskrivninger på fire engagementer for yderligere i alt 852 mio. kr."

Høgner Hoydal, medlem af Folketinget for Det Republikanske Parti på Færøerne, har kaldt økonomi- og erhvervsministeren i samråd om sagen. Hvorfor, bliver Brian Mikkelsen spurgt, valgte han at sidde på oplysningerne om Eik Bank i tre kritiske dage, inden han informerede de færøske myndigheder? Høgner Hoydal vil også have svar på, hvordan Brian Mikkelsen den 19. august i år kunne oplyse færøske myndigheder om, at der ingen fare var på færde hos Eik Bank, når det en måned senere viste sig, at Eik Bank var i store økonomiske vanskeligheder.

Brian Mikkelsen skal også svare på, hvordan Finansiell Stabilitet (under Økonomi- og erhvervsministeriet) i

marts måned i år kunne sætte penge i Eik Bank og udstede garantier, for siden at ændre situationen så drastisk med kravene fra Finanstilsynet, en myndighed under økonomi- og erhvervsministeriet, i midten af september.

Under åbningsdebatten i folkettingen den 7. oktober sagde Høgner Hoydal:

- Vi fejrer et jubilæum på Færøerne i disse dage, ikke et jubilæum, som vi er stolte af – tværtimod – men det er præcis 18 år siden, at vi havde vores store bankkrise i 1990'erne, og vi har desværre nu fået vores tredje bankkrise under hjemmestyret.

- Der er sket det, at halvdelen af vores finansmarked altså nu er sat under administration, er kommet ind under Finansiell Stabilitet, og banken har altså finansieret halvdelen af det færøske erhvervsliv, halvdelen af de færøske husstande osv. Så der er selvfølgelig en meget stærk choktilstand. Det er altså den tredje bankkrise på bare 50 år.

- Jeg synes, at det, vi oplever igen i Færøerne, er den her dobbelte fremmedgørelse, altså demokratiet har kapituleret over for finanskapitalen. (...)

- Vi har jo haft utallige forslag, også her i Folketinget, om, at de færøske myndigheder selv skal tage ansvar for indsigten i sin egen finansverden og ansvar for sit eget finanstilsyn, selvfølgelig i samarbejde med andre, og selvfølgelig være med til at regulere den villige finanskapitals flugt. Det har man bevidst valgt ikke at gøre, og det må jeg harmes over. Men vi kan forhåbentlig lære af sagen.

- Ansvar er altså blevet fralagt, og jeg bliver nødt til at sige: Hvad ville Folketinget eller den danske regering sige, hvis man bare sad som tilskuer til, at både Nordea og Danske Bank gik ned på en aften, og man fik 57 timer til at gøre noget i? Nu sidder man som tilskuer til, at halvdelen af det færøske samfund er sat under administration. Det har ikke noget med demokrati at gøre i min verden.

Fordækt milliardstøtte til hospitalsprivatisering

Karaktermordet på rigsrevisionen

**Sundhedsministeriet
skjulte oplysninger for
rigsrevisionen, og
statsministeren,
udenrigsministeren og VKO
har en rigtig dårlig sag**

der konkluderede, at privathospitalerne var blevet overtaget med op mod en milliard kr. Allerede første udkast til denne rapport blev i øvrigt lækket til pressen og blev med det samme genstand for et karaktermord fra V's politiske ordfører Peter Christensen: *"Jeg beklager, at rigsrevisionen ved at politisere undergraver sig selv."*

At mere af sandheden om overbetalinger ikke kom for dagen i rigsrevisionens rapport, skyldes altså, at regeringen holdt oplysninger skjult og samtidig forsøgte at undergrave folketingets kontrolinstitution med løgnagtige beskyldninger! Selve sagen om overbetaling – at regeringen har stjålet af kassen og delt med spidserne i erhvervslivet – er mærkeligt nok ikke kriminelt. Måske fordi det er selve meningen med kapitalismen. Afdækningen af, at oplysninger bevidst blev tilbageholdt, og af angrebet på rigsrevisionen er i begge tilfælde forhold, der med det samme burde have udløst en mistillidsafstemning mod regeringen i folketinget.

I en parallel sag beskyldes sundhedsministeriet for også at forhale andre vigtige oplysninger til rigsrevisionen. Her drejer det sig om at få belyst, om de private sundhedsforsikringer betyder kortere ventelister. I dag har knap 900.000 danskere en arbejdsgiverbetalt sundhedsforsikring, og ifølge skatteministeriet koster de statskassen 700 millioner kr. om året i tabte skatteindtægter. Alene de sidste fem år er antallet af forsikringer fordoblet, uden at det markant har påvirket ventetiden på en operation, skriver dagbladet Information.

Aldrig – nej, aldrig

Fra regeringspartiet Venstre lyder omkvædet: *"Aldrig har Danmarks offentlige sektor været større, og aldrig har vi brugt så mange penge på velfærd."*

På Venstres særlige tjekligefaktahjemmeside hedder det endvidere:

"På sundhedsområdet bruger vi knap

31 mia. kr. ekstra i 2010 sammenlignet med 2001. Det har blandt andet betydet 21.500 flere fuldtidsansatte fra 2002 til 2010 (1. kvartal). Ventetiden er i gennemsnit blevet reduceret med 23 dage fra 2001 til 2009. De danske sygehuse gennemførte i 2009 omkring 187.000 flere operationer end i 2001."

21.500 flere fuldtidsansatte i sundhedsvæsenet burde kunne efterspores ude i den virkelige verden. Men de er ikke at finde på de offentlige hospitaler. Ifølge sundhedsstyrelsen er der fra 2001 til 2010 (2. kvartal) ansat 8.246 flere læger og sygeplejersker, herudover 1.856 flere i gruppen af sundhedsfaglige personale med lange eller mellemlange videregående uddannelser, og 2.886 flere kontorfolk. De ufaglærte ansatte og de forskellige grupper med korte uddannelser er stort set ikke vokset, så den samlede stigning i antallet ansatte beregnet som fuldtidsstillinger er 13.649. Hvilket reelt er 14.346 personer, hvoraf en del er ansat på deltid.

Brug af eksterne vikarbureauer er ikke indregnet, men en ukendt del af stigningen dækker over, at regionerne i perioden oprettede deres egne vikarbureauer. Andre eksterne leverandører af ydelser i f.eks. drift, madlavning og rengøring er heller ikke medregnet.

En relativt stor stigning i antal ansatte i 2009 skyldes, at folketinget kortvarigt suspendede loven om udvidet frit sygehusvalg, samt andre følgevirkninger af strejken i 2008.

De påbegyndte prikkerunder og nye varslede nedskæringer og fyringsrunder i 2010 og 2011 på landsplan forventes at overstige 2.000 fuldtidsstillinger. Hvor resten af de mange, som regeringspartiet Venstre praler med, der er ansat i sundhedsområdet, er gemt henne, er et åbent spørgsmål.

Pengene forsvinder

Tallene fortæller ikke noget om, at der i perioden er sket store strukturændringer og omprioriteringer, hvilket har betydet nedskæringer på en lang række områder, f.eks. fødeafdelinger og psykiatrien, mens nogle enkelte områder er opprioriteret lidt. Konsekvenserne af

Almindelige ansatte har i årevis undret sig over, hvor de mange penge, som regeringen påstår, de sender til sygehussektoren, er blevet af. De er svære at se i de almindelige forhold for patienter og ansatte og kan ikke rigtig snakkes væk alene med den politiske standardforklaring i stat og regioner om øget aktivitet.

Indicierne har især peget i retning af privathospitaler, overlægerne, medicinalindustrien og prestigebyggerier, men en egentlig afdækning af, hvordan hele sundhedsvæsenet rent faktisk bruger midlerne, er svær at finde frem til.

Politisering af revisionen?

I de seneste uger har en bog om den ikke-valgte statsminister udløst en fornyet diskussion om den skjulte støtte til privathospitalerne.

I bogen bliver det omtalt, at Lene Espersen og den daværende sundhedsminister Jakob Axel Nielsen, der netop er udepeget til direktør for privathospitalet Aleris, ikke kunne komme igennem med at sætte taksterne til privathospitalerne ned. Et udredningsarbejde i sundhedsministeriet havde påvist en overbetaling på 25-30 %. Derpå luftede Lene Espersen sin holdning i pressen i marts 2009 og angav, at de konkrete tal udelukkede byggede på et udredningsarbejde i den konservative folketingsgruppe.

Når Espersen måtte dække over, at oplysningerne reelt kom fra en rapport i ministeriet, var grunden, at rigsrevisionen af egen drift allerede var begyndt at undersøge overbetalingerne til privathospitalerne, og sundhedsministeriet havde netop benægtet, at det lå inde med sådant materiale.

Rigsrevisionen fik først adgang til sundhedsministeriets mapper, efter at den havde afleveret sin egen rapport,

nedsikringerne er et hug til den fysiske og psykiske folkesundhed.

Lillian Bondo, formand for Jordemoderforeningen, skrev i september i et opråb til folketingets sundhedsudvalg:

"Arbejdstempoet på flere danske fødesteder er skruet så højt op, at der jævnligt forekommer situationer, hvor sikkerheden kan blive kompromitteret."

Tallene fortæller heller ikke, hvor mange penge der er gået til at forberede det næste store ryk i centralisering af de offentlige sygehuse. Alene de indledende idéskitser til en kommende udbygning af Skejby-hospitalet uden for Århus har kostet mere end 250 mio. kr. Omkostninger, der i nogen udstrækning er spildt på luftkasteller, da der ikke er penge til at bygge så meget, som region Midtjylland havde forestillet sig.

Tal plukket ud af en statistik er taknemmelige. Selv regeringens egen Budgetredegørelse 2010 begynder at væve rundt i stedet for at forklare, hvad pengene er gået til. Kun en brøkdel skyldes demografiske forskydninger, altså befolkningens relativt længere middellevetid.

"Men," skriver regeringen, *"det er ikke muligt at sætte præcise tal på effekterne af de mange mulige ikke-demografiske faktorer, der påvirker udgifterne til sundhed. Med øget indkomst i samfundet og dermed øgede forbrugsmuligheder følger også muligheden for fx at gøre brug af de seneste teknologiske fremskridt, herunder nyeste apparatur og medicin."*

Lars Løkke selv mener ikke, der er noget at komme efter. Det er kun naturligt, at privathospitalerne i hans tid som sundhedsminister fik en overkompensation til at løbe hele den private sektor i gang. Fra regeringens trøstegruppe i den liberale propagandaorganisation Cepos skriver man, at det er urimeligt, at oppositionen kræver flere penge i støtte til f.eks. alternativ energi, men stiller sig forargede, når det samme sker på privathospitalsområdet.

Kapitalismens logik er, at det private er bedst, selvom det koster mere og er i modstrid med befolkningens interesser og krav – såsom et gratis sundhedsvæsen, der er ens for alle uanset tilknytning til arbejdsmarkedet, indkomst og bopæl. fsk

Folkeskolen under beskydning

Lars Løkke er blevet pædagog og folkeskolerne skal være kæmper

Statsminister Lars Løkke Rasmussen lagde ved Folketingets åbning sidste tirsdag regeringens platform frem til det kommende folketingsår. Platformen var tydeligvis præget af den igangværende valgkamp, som risikerer at skulle vare i mere end et år endnu. Et væsentligt tema for regeringen var således en erklæring om, at Danmark i løbet af kort tid skulle have verdens bedste folkeskole.

Udsagnet er fuldstændig på kant med virkelighedens verden. VK & O har i hele perioden fra 2001 forringet uddannelsesforholdene for folkeskolen, de tekniske skoler, gymnasier og højere læreanstalter. Elevantallet i klasserne er forøget drastisk, hvilket kombineret med ringere undervisningslokaler betyder, at der ofte slet ikke er plads til eleverne, som i nogle klasser overstiger 30. Bøger og andet undervisningsmateriale er nedslidt og forældet. Mange forældre har, hvis de har haft råd, valgt at flytte børnene til private skoler. Denne strøm er fortsat i gang. Eleverne på de tekniske skoler kan ikke fuldføre deres uddannelse, fordi der er alt for få lærepladser. Det kan vi takke Ulla Tørnæs for, som fjernede skolepraktikordningen med en garanti om, at arbejdsgiverne nok skulle oprette de nødvendige lærepladser.

Regeringen erklærer, at der er tilført flere midler til uddannelsessystemet, men det er løgn og manipulation. Midlerne kommer nemlig ikke eleverne til gode, men bruges oftest på bureaukrati m.m. I regeringens oplæg hedder det sig også, at de såkaldte cafe-penge (SU til hjemmeboende børn) skal fjernes. Det er i sig selv en provokation at kalde unge menneskers eksistensgrundlag for cafe-penge, og konsekvensen vil være, at den tunge ende igen vender nedad. Børn af dårligere stillede familier risikere at måtte stoppe uddannelsesforløbet grundet ringe økonomi.

Regeringens plan er som sædvanlig en omgang tomme løfter. Hulheden viser sig blandt andet gennem de kommunale besparelser, hvilket på landsplan betyder oprettelse af en række kæmpe- eller megaskoler.

Kæmpeskoler

Fra Vendsyssel til Amager sammenlægges en lang række folkeskoler, der allerede har fået betegnelsen *kæmpeskoler*. I dag er der gennemsnitligt 372 elever på en dansk folkeskole, men besparelser betyder, at sammenlægninger benyttes som økonomisk redskab.

Amager er her blevet nævnt som et skræmmende eksempel. Gerbrandskolen, Højdevangsskolen, Dyvekeskolen og Sundbyøster skole skal efter planen være sammenlagt fra skoleåret 2011-2012, og det skulle herefter blive Danmarks største folkeskole med 100 klasser fordelt på 11-12 spor med i alt 2.140 elever. Flertallet i Københavns Borgerrepræsentation (SF, Socialdemokraterne, Enhedslisten og De Radikale) sender forslaget til høring fra slutningen af oktober til og to måneder frem. Planerne kan tidligst vedtages i Borgerrepræsentationen 1. marts 2011.

Modstanden er imidlertid lokalt så stort, at flertallet er ved at sprække. Mange forældre betragter simpelthen forslaget som en slagting af folkeskolen til fordel for private:

- Vi vil opleve elevflugt til privatskolerne, advarer Hans Henrik Kølbe, formand for skolebestyrelsen på Gerbrandskolen.

Økonomisk vil sammenlægningen kræve en anlægsudgift på 80 millioner kroner, mens den årlige driftsbesparelse vil ligge på tre-fire millioner kroner. Frederikshavn, Hjørring og Guldborgsund er andre kommuner, hvor *kæmpeskoler* er på tegnebrættet.

Per Kjeldsen, pædagogisk psykolog og medlem af pædagogik- og uddannelsesrådet, mener, at det er et problem, når man samler en stor mængde elever i en institution:

- Man ser efterhånden på skolen som en indlæringsfabrik i stedet for en kulturinstitution, der skal sikre børns dannelse.

833.647 uden ordinær beskæftigelse

Der er reelt langt flere arbejdsløse end regeringen og statistikken vil være ved. Tallet er på vej mod en million - og en fordeling af arbejdet med 30 timer om ugen er både realistisk og tiltrækkende

Danmarks Statistik har opgjort antallet af personer uden ordinær beskæftigelse i alderen 16-64 år for 4. kvartal 2009 – altså for knap et år siden – til 833.647. Det er vel at mærke ved en omregning til ”fuld tid”, hvilket betyder, at det i realiteten omfatter en hel del flere. Et forsigtigt skøn kunne være 850-900.000, også taget i betragtning af, at tallet i det seneste år er steget. Ved ”ordinær beskæftigelse” forstås, at man er i arbejde, har erhvervet sig dagpengene eller kan genoptjene den.

Baggrunden til ovenstående er jo menneskeskabte beslutninger, som bygger på det økonomiske system kapitalismen. Kapitalen ikke bare kræver eksistensen af en arbejdskraftreserve, men producerer den tillige. Når der kun produceres ved opnåelse af profit, så skaber samfundet et kæmpe overskud af arbejdskraft, der ligger samfundet til last, da de i alle mulige forskellige kas-

Du kommer på spanden ved uforskyldt arbejdsløshed

HØJERE DAGPENGE NU!

af arbejdsløsheden, idet man fremover sammenlægger registrerede ledige med personer på vejledning og opkvalificering. Det er for nuværende omkring 171.000, hvilket jo forhøjer ovennævnte statistik.

Nu hersker der en diskussion, hvorvidt man med rimelighed kan regne alle med som arbejdsløse. Nogle hævder jo med al ret, at førtidspensionisterne ikke er i stand til at udfylde en plads på arbejdsmarkedet, men det er jo sådan, at de fleste er havnet som førtidspensionist, fordi de er slidt ned på et alt for hårdt marked eller måske lider af misbrug eller psykiske sygdomme, fordi de aldrig har fået en plads på arbejdsmarkedet. Med en anden indgang til et samfundsproduktion end udbygningen af arbejderne kunne man nedskrive

ser må understøttes ved forskellige offentlige overførsler. For nylig besluttedes det at offentliggøre et mere rimeligt billede nedslidningen ved at benytte hele den til rådighed stående arbejdskraft. Beregninger har vist, at man let kunne indføre en arbejdsuge på omkring 25 timer med samme produktion som i dag.

Det vil sige, at vi i Danmark med en 30 timers arbejdsuge kunne sørge for en væsentligt stigning i vores produktion – og dermed tilførsel af værdi til samfundet – samt et kolossalt løft i hele den sociale sektor til glæde for ikke mindst børn, unge og ældre.

EU og det danske folketing har valgt den modsatte vej, hvilket udkrystalliserer sig under den nuværende krise. Således vil ”oprydningen” efter den seneste bankpakke udløse en langt større regning til det danske arbejdsmarked end hidtil fortalt. Arbejderbevægelsens Erhvervsråd vurderer således, at antallet af mistede arbejdspladser som følge af bankpakken vil være på omkring 18.000.

Det er ikke blot antallet eller størrelsen af arbejdsløsheden, der forværres. Karakteren af de arbejdsløse bliver også værre, i den forstand at langtidsarbejdsløse vejere tungere. I sommers rundede de således de 50.000. For mindre end to år siden var der ”blot” 15.000 langtidsledige, men antallet er steget 16 måneder i træk. (En langtidsledig har gået arbejdsløs i 9,6 måneder eller 41,6 uger i løbet af det seneste år). Kurven peger opad, så køen af langtidsledige kan meget vel have rundet 60.000 ved årsskiftet.

Fokus på Mumia Abu-Jamal

EU-parlamentet vedtog den 7. oktober med et stort flertal en resolution imod dødsstraf. Den kræver fokus på sagen om Mumia Abu-Jamal

Resolutionen opfordrer EU og de enkelte medlemslande til at håndhæve gennemførelsen af FN's resolution om et universelt stop for henrettelser, med henblik på en afskaffelse af dødsstraffen i alle de lande, som stadig benytter sig af dødsstraf.

I resolutionen nævnes sagen om Mumia Abu-Jamal, en afroamerikansk journalist, der har siddet på dødsstraf i snart 30 år i USA. Mumia Abu-Jamal blev dømt efter en retssag, som Amnesty International ikke mener har levet op til internationale minimums-

standarder for en retfærdig rettergang, og som havde stærke racistiske undertoner.

Søren Søndergaard, medlem af EU-parlamentet for Folkebevægelsen mod EU, som har arbejdet hårdt for, at sagen om Mumia Abu-Jamal blev nævnt i resolutionen, talte i går til Parlamentet, hvor han fordømte brugen af dødsstraf og opfordrede medlemslandene og deres politiske repræsentationer til at støtte en ny og fair retssag for Mumia Abu-Jamal.

Læs mere om sagen om Mumia Abu-Jamal på Mumialegal.org

I sidste kvartal 2009 så fordelingen af personer uden ordinær beskæftigelse således ud:

Registrerede ledige i alt:	111.235
Heraf dagpengemodtagere:	95.478
Kontanthjælpsmodtagere:	15.757
Feriedagpenge:	2.300
Vejledning & opkvalificering:	53.067
Støttet beskæftigelse:	89.211
Integrationsuddannelse:	2.817
Barselsdagpenge:	53.023
Førtidspension:	238.078
Efterløn:	130.239
Sygedagpenge:	72.236
Andre ydelsesmodtagere:	81.441
I alt	833.647

Syriske kurdere ved Christiansborg Sultestrejke ovre

Efter omkring tre ugers begivenhedsrig sultestrejke vil vi nu officielt erklære sultestrejken for afsluttet. Efter en heftig diskussion de sidste par dage og en stærk opfordring fra vore støttegrupper er vi nået til en kollektiv beslutning om at afslutte sultestrejken.

Flere af vores kammerater har gennem sultestrejkeperioden næsten dagligt været enten akut indlagt eller kørt til skadestuen med diverse symptomer med relation til sultestrejken, og det er også muligt, at flere af os vil få varige men af det.

En meget vigtig grund til vores afslutning af strejken er, at siden Roj TV's program om os, der blev sendt i luften for tre-fire dage siden – en kanal, der i øvrigt er meget populær og tiltrækker mange seere – har syriske sikkerhedsstyrkers aflagt vores familier næsten daglige besøg, hvor de ikke kun presede og chikanerede dem, men også har

truet med diverse repressalier i form af at kontakte deres børn i Danmark for at stoppe vores aktion.

Derfor har vore familier prøvet at tale os fra at fortsætte aktionen, dels pga. regimets trusler, men også pga. deres bekymring om de sundhedsskadelige konsekvenser for os.

”Regeringen har med støttepartiet DF valgt at ignorere vores råb om hjælp, hvilket er i overensstemmelse med deres stramme, inhumane politik, men det der virkelig er uforståeligt for os, er

oppositionspartiernes stilhed. De er derfor medansvarlige for den skæbne, vi vil møde ved tvangsudvisninger til en diktaturstat som Syrien,” siger støttegruppens talsmand, Kek Ibo.

Syrien er en diktaturstat, og kurderne er undertrykt; dette er ingen hemmelighed. De er frataget universelle rettigheder på enhver tænkelig og utænkelig måde, hvilket også er bekræftet af henholdsvis en dansk rapport fra 4/5 2010, samt af FN's udsending til Syrien, Olivier De Schutter, den 12/9 2010 i Damaskus.

Her til sidst vil vi takke alle støttegrupper samt alle organisationer, foreninger og enkeltpersoner, som har støttet os og bakket op omkring vores krav om asyl i Danmark.

De sultestrejkende syriske kurdere i Danmark

1. oktober 2010

Velfærd Nu - ikke krig

19. oktober 2010

Todelt protest og manifestation for velfærd nu og mod krigen i Afghanistan.

Demonstration kl. 16.00

fra Palæstinas (Israels) plads mod Christiansborg slotsplads

Under demonstrationen vil der være taler og musik til støtte for fredsvagten, mod krigen, for tilbagetrækning af tropperne NU og mod nedskæringer på uddannelser, understøttelse, børne- og ældrepassning mm. Man skærer med den ene hånd og slår ihjel med den anden. Slagteriet må ophøre, vi er for et menneskeværdigt samfund i Danmark og i Afghanistan.

**Gadegalleri kl. 16.00
på Christiansborg slotsplads**

hvor sandheden hænges til tørre med silhuetter af døde afghanske børn, krigsvåben mm., og workshops hvor du kan skrive breve, tegne og male og derved bidrage til

galleriet. Ved dagens slutning vil disse bidrag plus underskrifter mod krigen blive indsamlet og afleveret til forsvarsministeren som en samlet klage over vores bidrag til krigen.

På Christiansborg slotsplads er der flere taler og koncerter.

Der bliver også en hyldest til Fredsvagten, der har stået trofast hver dag i 9 år.

Talere: Asger Schnack, forfatter - Henrik Lippert, formand 3F Byg Jord Miljø - Bo Richardt Fredsvagten - Lene Juncker, Nej til krig - Erik Salsøe, DKU - John Jakobsen, stillads Kbh og Oprør

Musik: Zaki og Vakili, Fuma hifi, Fri Galaxe, Arne Würglér

Initiativgruppe: Fredsvagten, Nej til krig, Valby og Sydvest mod krig, Bolsjefabrikken, DKU, Budskab fra græsrodderne, Demokratikonsulenterne, Internationalt Forum

Plakater og flyers kan downloades fra fredsfestival.dk

Med La Forge i Bruxelles 29. september 2010

Europæisk aktionsdag mod nedskæringer

De franske marxist-leninister beretter her om arbejderdemonstrationen mod EU's kriseplaner. Det var den første samlede demonstration på europæisk plan mod EU's nyliberale politik – og var ledsaget af demonstrationer i en lang række lande og generalstrejke i Spanien. Dansk LO gjorde ikke noget – heller ikke den dag

Der var mere end 100.000, der demonstrerede i gaderne i Bruxelles, hvor de markerede deres afstandtagen fra stramminger og deres afvisning af at betale det kapitalistiske systems krise.

De kom fra 24 EU- lande, sammenkaldt af omkring 50 fagforbund tilknyttet ETUC (eller Euro LO, på dansk kaldet EFS, Den europæiske faglige sammenslutning, KP).

De mest talstærke var naturligvis fagforeningsfolk fra Belgien, der mødte enige frem imod den nedskæringspolitik, deres regering er ved at udarbejde efter påbud fra Europakommissionen. En forenet arbejderklasse er modsvaret til den nationalistiske propaganda, som søger at opsplitte landet. Det er et

stærkt argument mod en afledning, som vil være til gavn for bankerne og de store bosser.

Det store opbud af fagforeningsfolk fra Frankrig, Tyskland og landene i Østeuropa var udtryk for et passende svar og en afvisning af at betale for deres krise. De modsætter sig pensionsreformer, fastfrysning af lønninger, eksplosionen i arbejdsløshed og eksplosion af usikkerhed i jobbet, som påvirker især de unge lønmodtagere.

Der var mange slogans, som på forskellige måder sagde *Lad de rige betale deres egen krise* og krævede en beskatning af kapitalen.

De papirløse arbejdere blev synlige på europæisk plan ved at deltage med deres banner ved denne demonstration og vise, at også de indtager deres plads i kampen.

Lederne af ETUC har mærket, hvordan vinden blæser, og givet udtryk for den store internationale vrede ved at kritisere nedskæringsplanerne, der rammer arbejderne og den arbejdende befolkning. Men mens et stort antal af demonstranter tog afstand fra EU som et redskab for banker og de store kapitalister, fremførte Euro-LO lederne deres propaganda om et "socialt" Europa, der står i total modstrid med den neoliberale politik, som dag efter dag bliver påført folkene af samme EU. Kammerater fra vores parti (*PCOF: Frankrigs Kommunistiske Arbejderparti*) var klart synlige med klistermærker med kommunistiske symboler, mens de fordelte teksten udgivet af marxistisk-leninistiske partier og organisationer oversat til engelsk og fransk. Denne løbeseddel vakte reel interesse, især blandt arbejderne fra de østeuropæiske lande og blandt demonstranter fra Frankrig og Belgien.

Denne demonstration var en succes, og et vidnesbyrd om arbejderne vilje til at kæmpe mod den politik, som kapitalister, regeringer og Europa-kommissionen fører, når de går imod den konkrete nedskæringspolitik.

Demonstrationen var også udtryk for international solidaritet, et udtryk for ønsket om at styrke forbindelserne af kamp og solidaritet, så en opsplittning imellem arbejdere indbyrdes forhindres også ved international organisering og en fælles kamp imod kapitalens nedskæringspolitik.

Åbent Brev fra Boykot Israel

**Til det danske udenrigsministerium.
Vedr. OECD-konferencen i Jerusalem 20-22. oktober 2010**

Boykot Israel Danmark tager kraftigt afstand fra, at OECD afholder sin årlige turisme-konference i Jerusalem. Det er første gang nogensinde, at konferencen holdes uden for Paris, og dette skyldes ene og alene, at Israel, det nye OECD-medlem, har ønsket mødet afholdt i Jerusalem. Desværre har OECD blindt efterkommet dette kontroversielle ønske, som har fremkaldt voldsomme protester såvel i Mellempøsten som resten af verden. Bl.a. har den internationale BDS-kampagne (Boycott, Divestment and Sanctions) skrevet et protestbrev til OECD.

Som bekendt ønsker Israel Jerusalem som sin hovedstad, mens palæstenserne ønsker Jerusalem som hovedstad i en kommende palæstinensisk stat.

Konferencen vil finde sted på et tidspunkt, hvor Israel er i færd med etnisk udrensning af Østjerusalem: Palæstenserne huse rives ned, jord konfiskeres, de illegale bosættelser udbygges. Samtidig fortsætter Israel udbygningen af Muren, som af Den Internationale Domstol i Haag blev kendt ulovlig. Domstolen påbød Israel at rive Muren ned. Dette er som bekendt ikke sket.

Israel bruger OECD-konferencen til at skaffe diplomatisk legitimitet omkring Jerusalem som Israels hovedstad. Ellers kunne de jo have holdt konferencen i Tel Aviv. Afholdelsen af konferencen i den omstridte by Jerusalem har fået EU-landene Storbritannien og Spanien til at boykotte konferencen. Men det fik blot den israelske turisme-minister Stas Misezhnikov til at udtale til avi-

sen Haaretz (18.10.2010):

"Det faktum, at flertallet af landene ikke aflyser deres deltagelse i OECD-konferencen i Jerusalem, viser, at de støtter Israels territoriale krav på Jerusalem."

Selvom OECD har bedt turistministeren uddybe, hvad han mener med disse udtalelser, fastholder OECD, at afholdelsen af konferencen i Jerusalem ikke er politisk!

Boykot Israel finder det dybt problematisk, at den danske regering har planer om at deltage i OECD-konferencen i Jerusalem. Vi kan kun tolke det som dansk opbakning til den israelske besættelsespolitik – herunder opbakning til Israels såvel fysiske som diplomatiske forsøg på at gøre Jerusalem til landets hovedstad.

Boykot Israel opfordrer det danske udenrigsministerium til at boykotte OECD-konferencen i Jerusalem. Vi hører gerne udenrigsministeriets svar på denne henvendelse.

Venlig hilsen
www.boykotisrael.dk
boykotisrael@gmail.com
Irene Clausen

Bosætter-graffiti!

Nu vil Israel tvinge alle arabiske medborgere til at underskrive en troskabsed til den 'jødiske og demokratiske stat' Israel. Dermed er den farceagtige fredsproces reelt brudt sammen

FOA: Sygehusfyringer skaber gøgeunge-effekt

Det er især sosu'erne, der rammes af nedskæringerne på sygehusene, både i form af fyringer og forringede arbejdsforhold

Det er basispersonalet på landets sygehuse, der i stort tal må betale prisen for fyringsbølgen landet over. Fyringsbølgen i første halvår af 2010 betød, at der i alt er blevet nedlagt 820 social- og sundhedsstillinger i regionerne. Dette tal bliver nu markant større, når fratrædelserne som følge af de øjeblikkelige budgetnedskæringer gennemføres de kommende uger.

- Det kan lyde som det letteste for sygehusledelserne at fyre social- og sundhedsassistenterne, men det er et enormt problem af flere årsager, siger sektorformand Karen Stæhr fra FOA's Social- og sundhedssektor.

- For det første er det plejen og omsorgen for patienterne, der rammes. Kvaliteten daler, når der er færre til at tage vare på patienterne. For det andet skabes der en voldsom gøgeunge-effekt. De stærkeste faggrupper presser simpelt hen de lidt svagere ud. Og på lang

Sosu-demonstration ved Christiansborg 2007

sigt så vil vi stå med et meget stort kompetence- og rekrutteringsproblem, når der igen efterspørges kompetent og veluddannet social- og sundhedspersonale.

Karen Stæhr henviser til, at Sundhedsministeriet i flere år har haft en såkaldt

Task Force nedsat, der skulle se på blandt andet opgaveglidning, så man sikrer den bedste og bredest mulige opgavefordeling og rekruttering.

- Anbefalingerne fra dette udvalg er i dag totalt fejlet til side. Det er blevet til en kamp om at hytte sit eget skind, og det må undre stærkt, at sygehusledelserne så ensidigt mener, at det næsten kun er én faggruppe, der kan undværes og betale prisen for besparelserne, siger Karen Stæhr.

- Vi har stribevis af eksempler på, at social- og sundhedsassistenterne fratages arbejdsopgaver, som de tidligere har udført kompetent og kvalificeret. De varsles ud af dagvagter og må alene være til stede i aften- og nattevagt, selvom de har arbejdet som dagvagter i årevis. Der er afdelinger, der i dag er støvsuget for social- og sundhedsassistenter og alene har sygeplejersker ansat. Social- og sundhedsassistenter varsles også ned i timetal, uanset om de er på fuldtid eller deltid, siger Karen Stæhr.

- Oveni skal vore tillidsrepræsentanter høre fra lederne, at social- og sundhedsassistenter jo ikke er særligt kvalificerede. Jeg fristes til at tro, at det skyldes, at lederne har sat kikkerten for det blinde øje i bestræbelserne på at redde deres egen faggruppe.

Danmarks ti største virksomheder

Berlingskes Nyhedsmagasin laver hvert år en oversigt over de største danske virksomheder baseret på virksomhedernes omsætning, denne gang i 2009.

De ti største:

1. A.P. Møller-Mærsk: omsætning 261,5 mia. kr.
2. ISS Holding: omsætning 69 mia. kr.
3. Carlsberg: omsætning 59 mia. kr.
4. Dansk supermarked: omsætning 56,4 mia. kr.
5. Novo Nordisk: omsætning 51,1 mia. kr.
6. DONG Energy: omsætning 49,5 mia. kr.
7. Vestas Wind Systems: omsætning 49,4 mia. kr.
8. Arla Foods: omsætning 46,4 mia. kr.
9. Danish Crown: omsætning 44,8 mia. kr.
10. Coop Danmark: omsætning 41,6 mia. kr.

En virksomheds omsætning skal for at komme på listen over de 1.000 største danske have en omsætning på 274 millioner kr.

Arbejdsdirektoratet bliver nedlagt

Arbejdsdirektoratet, der blandt andet holder øje med a-kasserne, bliver nedlagt for at spare penge. To andre styrelser overtager opgaverne

Som lyn fra en klar himmel kommer det nu frem, at Arbejdsdirektoratet bliver nedlagt. Direktoratets opgaver bliver flyttet over i henholdsvis Personalestyrelsen og Arbejdsskadestyrelsen. Nedlæggelsen sker som et led i en større effektiviseringsplan i Beskæftigelsesministeriet, hvor man skal reducere ministeriets driftsudgifter med 90 millioner kroner over de kommende tre år.

- Vi vil kunne spare i størrelsesordenen ti millioner kroner om året i driftsudgifter ved at flytte Arbejdsdirektoratets opgaver til de to andre styrelser, siger departementschef Bo Smith til Newspaq.

Direktoratet fører blandt andet tilsyn med a-kassernes og kommunernes administration af forsørgelsesydelse og tager sig også af eventuelle klager over a-kassernes afgørelser. Tilsynsopgaven lander nu i Pensionsstyrelsen, mens klageområdet flyttes til Arbejdsskadestyrelsen.

Personalet i Arbejdsdirektoratet er blevet informeret om nedlæggelsen, men først i løbet af den næste måneds tid vil det stå klart, hvor mange medarbejdere der mister deres job. Det ledelsesmæssige ansvar for opgaverne er flyttet med øjeblikkelig virkning, mens medarbejderne flytter i to omgange. De medarbejdere, der har med klagesager at gøre, rykker allerede i november, mens de, der skal med over i Pensionsstyrelsen, først rykker om et halvt års tid.

Oven i nedskæringer kommer en ny omgang flyttecirkus i administrationen af dagpengereglerne

To sild og en haj

Jeg har efter fem års ansættelse på dagcentret fået pudset en del færdigheder af på det grønne klæde. Billard er et charmerende spil, som samtidig rummer masser af social hygge. Ballernes runde form og glatte overflade giver jo på linje med alle boldspil en vis uforudsigelighed. Deraf skabes også udfordringen ved at mestre spillet så godt som muligt. Nogle vil måske sætte spørgsmålstegn ved omfanget af det sociale samvær, men det er jo dybest set op til selskabet selv at sætte grænsen for spillets intensitet og alvor. Med al respekt for amerikansk pool, der også har sin egen charme, så er jeg personligt mere til det – efter min mening – betydeligt mere righoldige *Skoma'r* eller for den sags skyld *Fort-sat*. Derfor var min begejstring da også voldsom, da min datter Ditte fortalte, at hun var blevet interesseret i sporten:

- Bjarne og jeg har spillet et par gange. Jeg synes, det er mægtig skægt, men jeg trænger til lidt træning. Det kunne være, at du havde lyst til at gi' Agnete og mig et par fif.

Mine bekendte ved, at det var en opgave, jeg med glæde ville forsøge at løse. Her havde jeg chancen for uden den mindste modstand at anbringe mig i det centrale af centrum i en verden, hvor alle – det vil sige to – disciples øjne, fokus og koncentration var tvunget til at rette sig imod. Der blev aftalt tid og sted.

I forrige uge tronedede så en selvsikker *haj* over for to nervøse 22-årige *sild* i Stefanshus på Nørrebro i København. Tingene måtte gribes an fra bunden: Hvad forstår man ved et rent stød? Hvordan holder man på køen? Jeg havde som mentor forberedt mig lidt på undervisningen. Det viste sig, at kvindernes interesse startede ved det første kapitel i lærebogen: *Billardsportens begreber*.

- Man *støder* til en *bal* med *køen*, forklarede jeg, hvilket stod i modsætning til elevernes udsagn:

- Man *skyder* til *ballen* med en *kølle*. Bander, kegler, klæde og kridt indgik også i repertoire.

Da de ugenert anbragte deres ølfla-

sker på kanten af bordet, sprang vi et par kapitler over for at nå frem til nogle af de etiske regler. Ved lidt eftertanke fandt de da også fornuften i at anbringe drikkevarerne på de dertil opstillede borde. Jeg undgik den obligatoriske fra min egen ungdom:

- Sådan gør du jo heller ikke derhjemme, vel? Nutidens unge kunne jo frækt finde på at svare igen med et:

- Jeg har ikke noget billardbord derhjemme.

Vi var nået frem til de praktiske øvelser. De to studiner havde deres egen opfattelse, hvordan man bedst holdt på køen. Det faldt begge svært at lave den *løkke*, hvori køen skulle glide. De fandt deres egen stil, hvilket io også til tider er tilrådeligt, så længe

der udøves respekt for klædet. Vi indledte nu nogle praktiske øvelser, der i fremtiden kunne benyttes, hvis de ønskede at forbedre deres teknik, hvilket jo er en vigtig forudsætning for at blive en habil billardspiller.

Derefter redegjorde jeg kort for de forskellige udtryk knyttet til allehånde baller: lang-, tvær- og nakkebal. Stopstød og skrueballer blev introduceret. Forholdet mellem indfalds- og udfaldsvinkel blev forklaret.

Nu havde jeg befundet mig i rollen som *guru* i efterhånden tre kvarter, og jeg mente derfor, at det nok var på tide at "slippe kvæget på græs". Jeg kunne meget passende med et lille spil *Skoma'r* – som jeg forstod var det spil, studierne havde stiftet bekendtskab med – vise mine evner i praksis. Det ville jo være en ganske pæn afslutning på en førstegangsforsøg i billardens ædle kunst.

Det skulle nu vise sig, at bordet var skævt, banderne var sløve, og visse kegler nærmest var limet fast: Mit spil fungerede ikke. I løbet af kort tid havde eleverne lavet så mange point, så de sammen med mine *skæve* kunne konstatere, at jeg havde tabt stort. Jeg havde heldigvis andre aftaler, hvorfor jeg måtte afbryde sammenkomsten til *sildenes* store moro:

- Du siger lige til, hvis du skal lidt vejledning en anden god gang. Reno

APK: Fortsæt protesterne mod VKO, til de falder

Unge tar ansvar i Odense, København og Århus.
Fotos KP

VKO-regeringen bebudede ved folketingets åbning en række nye skridt i deres sociale borgerkrig, mens danske besættelsessoldater fører krig i Afghanistan – fra den 19. oktober på tiende år. Nu skal 'ghettoerne' bulldozes, hjemmeboendes SU fjernes, førtidspensionisterne have frataget deres pension og sendes i arbejde og skoleleverne have flere læretimer.

Det følger oven på forårets frontalangreb på de arbejdsløse, fagbevægelsen og hele den offentlige sektor med den såkaldte genopretningspakke og en massiv fyringsbølge i det offentlige, som har udløst store protester. Det fortsatte ved åbningen af folketinget: 40.000 unge var på dupperne i demonstrationer, gymnasiebesættelser og andre aktiviteter for fem temmelig defensive, men grundlæggende krav: Drop forringelser af SU'en; Drop nedskæringer i uddannelse; Praktikpladser nu; Nej til ungdomsarbejdsløshed og Uddannelse til alle.

- VKO og Lars Løkke trykkede den af på alle de fordomme, de hele tiden har ført i marken. At indvandrere er lig med problemer, at uddannelsessøgende pjatter tiden væk på cafeer, at førtidspensionister er snyltere og skolelever er dovne, siger Troels Riis Larsen, talsmand for APK.

- Vi er blevet et land, som regeres efter

bekvemme overklassefordomme, der tjener som undskyldning for at banke levevilkårene for det store flertal mange årtier baglæns. Det er EU's nyliberale dessiner, der tages i brug, og Danmark har med VKO, Anders Fogh og Lars Løkke placeret sig i de imperialistiske krises frontlinje.

Danmark spiller på internationalt plan fortsat en usædvanlig negativ rolle, konstaterer APK's talsmand:

- Danmark er gået forrest i al fald i Nordeuropa for at give den yderste højrefløj afgørende politisk indflydelse. Pia Kjærsgaard har været der længe før Geert Wilders i Holland. Og man skal ikke tage fejl: Bag denne parlamentariske højrefløj gemmer hele det gamle og nye racistiske, fascistiske og nazistiske højre sig.

Regeringen er nu i alvorlige vanskeligheder med sagen om overbetalingen af privathospitalerne og dens forsøg på at dække over den. Sagen omfatter usande oplysninger til folketinget, tilbageholdelse af materiale for rigsrevisionen og forsøg på at slette dokumenter omkring en hemmeligholdt ministeriel rapport, der viser en overbetaling af privathospitaler på op til 35 pct. Ifølge eksperter betyder det, at mindst en halv milliard offentlige kroner er blevet tyvstjålet til privat profit.

Sagen er særlig prekær, fordi det er statsministeren selv, der som tidligere sundhedsminister var den politiske bannerfører for privatiseringen. Hans udenrigsminister, Lene Espersen, er samtidig blevet grebet i at vildlede folketinget.

- Man kan ikke sige, at det er lykkedes statsministeren at komme igennem med sin nedskæringsdagsorden og fupbudskabet om, at det værste af den økonomiske krise er overstået, siger Troels Riis Larsen:

- Det er druknet i mediestormen, men det passer måske ikke Løkke og Co. så dårligt igen. For det er rådne og upopulære sager, de er i gang med, og VKO ønsker ikke det store fokus her. APK støtter selvfølgelig kravet om en 'uvidelig undersøgelse' af regeringens rævestreger, løgne og manipulation, men vi opfordrer først og fremmest til at holde fokus på nedskæringerne og privatiseringerne og den nyere Danmarkshistories længste krig med Danmark som besætter af et fjernt land.

- På trods af regeringens intimidering af al modstand og undertrykkelse af kritik vokser den folkelige modstand, fordi et flertal af danskerne nu indser, at VKO har ført landet på katastrofekurs. En forstærket massekamp kan fælde Løkke, Espersen og Kjærsgaard og tvinge dem væk.

Imperialismens stinkende ånde

Af Klaus Riis

For fem år siden blev konsekvenserne af Fogh-regimets nyliberale og imperialistiske 'systemskifte' tydelige, da karikaturkrisen eksploderede

Sidste århundredes sorteste danske dagblad – Jyllandsposten – gør, hvad det kan, for også at sikre sig en position som dette århundredes grimme. I disse dage fejrer avisen sig selv og sin tvivlsomme verdensberømmelse for de anti-muslimske propagandetegninger.

Den ukendte Kurt Westergaard trådte ud af anonymiteten, da han portrætterede profeten Muhammed og islam som bombegal og terrorfikseret – og dermed fik afsløret, at han deler holdninger med det islamofobiske Dansk Folkeparti. Af DF og klodens mørkeste kræfter er han gjort til en nutidig helt, senest hædret af den stokkonservative tyske kansler Angela Merkel. Hun og mange andre af imperialismens kransekagefigurer solidariserer sig med tegneren som en 'forkæmper for ytringsfriheden', som forfølges af gale terrorister med koranen under armen.

Jyllandsposten markerer femårsdagen for karikaturkrisens start den 30. september 2005 ved at udsende en bog af Flemming Rose, der som kulturredaktør var idemand bag provokationen. Han introducerede den med en bemærkning om, at muslimer måtte 'være rede til at finde sig i hån, spot og latterliggørelse'.

Allerede dengang gik han i felten for en af Dansk Folkepartis mærkesager: afskaffelse af racisme- og blasfemi-paragrafferne. Det vil nemlig betyde total fri bane for at sprede den hadpropaganda, som nazister i utilsløret form og DF og Jyllandsposten i lidt pænere forklædning gør sig i.

Ifølge Leif Davidsen, en anden reaktionær skribent på avisen, som er blevet sat til at anmelde Roses 'Tavshedens tyranni' (selvfølgelig rosende), slår bogen endnu en gang et slag for at

fjerne al hæmmende lovgivning.

Efter 11. september 2001 stillede partiet Venstre, dengang det største oppositionsparti, forslag om at afskaffe straffelovens racismeparagraf. DF har forsøgt sig flere gange, uden det endnu er lykkedes.

Korstoget mod sådanne 'begrænsninger af ytringsfriheden' har både et dansk og et internationalt perspektiv.

Racisme- og blasfemilovene har en lang historie og er ofte af de herskende blevet brugt til at knægte religionskritik og ytringsfrihed. Men efter 2. verdenskrig og fascismens nederlag blev de genformuleret i international lov på baggrund af erfaringerne med antisemitismen og racehadet mod sorte.

Det fik bl.a. sit nedslag i den europæiske menneskerettighedskonvention, hvor det hedder:

" FN's konvention om afskaffelse af alle former for racediskrimination fordømmer i artikel 4 al propaganda og alle organisationer, som bygger på ideer eller teorier om overlegenhed hos en enkelt race eller en persongruppe af en bestemt hudfarve eller etnisk oprindelse, eller som søger at forsvare eller fremme nogen form for racehad og racediskrimination.

Medlemsstaterne skal kriminalisere al udbredelse af ideer, der hviler på racemæssig overlegenhed eller racehad."

... Og det er det, DF, Rose og Jyllandsposten vil have strøget igen.

Muhammed-krisen for fem år siden blev en øjenåbner for rigtig mange i Danmark. Den indgroede myte om det pæne og gode lille land, en progressiv kraft i kampen for en bedre verden, fik sig et grundskud.

Det 'åbne, tolerante, demokratiske' land viste sig under Anders Fogh Rasmussen og VKO-regimet at være en krigerisk og islamofobisk lakaj for den amerikanske supermagt, som styredes af den neokonservative klike omkring krigspræsidenten George Bush.

'Systemskiftet' i 2001 og dets konsekvenser blev pinligt mærkbare: velfærdsmodellandet som udenrigspolitisk aktivist – hvad der er en pæn betegnelse

for international terrorist.

I dag er den daværende statsminister boss for verdens største militære terrororganisation, og Danmark og dansk politik, omskabt i Foghs og Dansk Folkepartis billede, et krigerisk redskab for imperialismen, zionismen og det internationale højre.

De samme kræfter, som nedbrød Danmarks navn og rygte, prøver stadig at udbrede myten om den demokratiske, tolerante, inkluderende og velmenende danske nation. Faktisk har de patent på godhed, på sandhed, på kampen for demokrati, menneskerettigheder og ytringsfrihed.

Og nationen er truet af ondsindede elementer fra Taliban til muslimer og indvandrere af første, anden og tredje generation, for ikke at tale om røde lejesvende, venstreorienterede i almindelighed og kommunister i særdeleshed.

Den modsætningsfyldte propaganda dels om fjendebillederne og dels om den gode, nærmest udvalgte lille nation – med plads til alle i folkefællesskabet og åben over for hele verden – køres som dobbeltsignal samtidig og konstant i medierne som virkeligheden i Danmark i dag.

'Systemskiftet' bragte den sorte reaktion til magten. Det har fremtryllet en hærske af nyliberale og fremmedfjendske politikere, mediefolk, bloggere osv., som dominerer det offentlige rum, og det har spaltet landet og polariseret befolkningen – en proces, der fortsætter efter stadig klarere klasselinjer.

Danmark er ikke længere et puslingeland, der hygger sig i smug, mens hele verden brænder om vuggen, som Jeppe Aakjær sagde. Det er gået ild i flaget. Det er heksejagternes, intolerance, fremmedfjendskhedens, racismens, fobiernes, intimideringens, meningsundertrykkelsens, aggressionens, krigenes, torturens, terrorlovenes og løgnenes idyl.

Det er den døende imperialismes rådne og stinkende ånde.

Nobelpris og frihandel

Af Kommunistisk Platform ML, Norge

Liu Xiaobo fik Nobels
fredspris for 2010.
Tildelingen indfører sig ind i
rækken af
fredsprisuddelinger til
hyldest af imperialismen

I selve udgangspunktet er det hyklerisk, at et land, som deltager i den imperialistiske besættelse af Afghanistan og fører en blodig krig mod befolkningen dér, overhovedet deler fredspriser ud. Men hykleriet standser ikke dér. Fra Fremskridtspartiet til Socialistisk Venstreparti hyldest Nobelkomiteen for valget.

Inga Marte Thorkildsen fra SV synes, at tildelingen er ”flot og modig”, fordi komiteen ikke er vejet tilbage, selv om norske og kinesiske myndigheder forhandler om en frihandelsaftale. Dette er at vende tingene på hovedet. Ønsket om at opnå en frihandelsaftale og arbejdet med at støtte kræfter, som kan åbne det enorme kinesiske marked helt, er i virkeligheden to sider af samme sag.

Ud over at Liu Xiaobo arbejder for menneskerettigheder (som for så vidt er

prisværdigt), tilhører han også mindretallet af kinesiske oppositionelle, som går ind for en vestliggørelse af Kina. For grådige imperialister er dette sød musik, fordi det på sigt kan åbne for direkte udbytning af de kinesiske masser. En frihandelsaftale ville smage godt, men indebærer at dele en væsentlig del af udbyttet med den kinesiske

overklasse. Et sammenbrud på tilsvarende vis som i Sovjetunionen vil være endnu bedre for det vestlige borgerskab.

Kommunisters rolle i den vestlige verden må være at modarbejde både national og imperialistisk udbytning. Det kan vi ikke opnå gennem støtte til Liu Xiaobo.

Sidste år var det krigspræsidenten Barack Obama, som modtog Nobels Fredspris. I år er det en af hans kinesiske venner

Spred det revolutionære budskab!

Giv et bidrag til KPnetTV, Kpnet og Kommunistisk Politik

Nye medier giver også nye muligheder for revolutionær agitation og propaganda. For et år siden startede KPnetTV med sine reportager fra gaden og er siden bare blevet stadig mere populær. Her møder man mennesker og bevægelser, der vil forandring.

Hjemmesiden kpnet.dk bringer daglige nyheder og analyser om klassekampens udvikling i ind- og udland.

Det trykte 14-dages-blad Kommunistisk giver et uundværligt overblik i de flimrende begivenheder, analyserer og giver perspektiv. Og nu i farver i kraft af ny trykmaskine. Det fås også gratis som pdf på hjemmesiden.

KPnetTV til alternativ flagdag

Alle tre dele er vigtige elementer i en tidssvarende revolutionær medievirksomhed, der skal kæmpe mod den daglige borgerlige bedøvelse. Og det koster selvfølgelig penge at lave – selvom det stilles gratis til rådighed for alle, der kan bruge det.

Derfor anmoder vi **DIG** om at støtte den revolutionære medievirksomhed – om at hjælpe til med at sprede det revolutionære budskab.

Den økonomiske kampagne kører fra 1. oktober frem til 30. november.

Du kan støtte ved at overføre et beløb, stort eller lille, og allerhelst som en god fast vane, via netbank på konto (Danske Bank) **1551 - 166 34 271**.

Husk at det også er muligt at købe bøger i Oktober bogbutik eller tegn abonnement på Kommunistisk Politik (også muligt som gaveabonnement).

Skriv til kompol@apk2000.dk

Ecuador: Undtagelsestilstand og folkelige protester

Begivenhederne i Ecuador afslører stærke modsætninger mellem det revolutionære venstre og populistisk retorik

Den latinamerikanske stat Ecuador blev lige efter politiurolighederne den 30. september erklæret i undtagelsestilstand. Kun én national TV-kanal var åben, hvor præsident Correa udlagde situationen og betegnede urolighederne som et 'kupforsøg'. Hæren erklærede sig straks 'loyal' over for præsidenten, mens venstrefløjspartier, fagforeninger og folkelige masseorganisationer har fordømt undtagelsestilstanden. Correa-regeringen forsøgte at bremse en voldsom social uro, som har manifesteret sig i månedsvis, men flammede op flere steder i Ecuador, da politiet og enheder fra hæren aktionerede mod Rafael Correas stadig mere autoritære politik med hans såkaldte 'borgerrevolution'. Parlamentet vedtog en upopulær nedskæringsplan for de offentligt ansatte, efter at Correa selvrådigt havde benyttet sig af præsidentens vetoret, der fjernede tidligere ændringer ved behandlingen i parlamentet.

Protesterne blev med andre ord udløst af en brutal nyliberal spareplan efter internationalt mønster, som Correa, der regnes for venstreorienteret, vil gennemføre, men som mange parlamentsmedlemmer fra hans eget parti er imod. Det var politiet, som gik forrest i protesterne på nationalt plan, da Correa ville fjerne nogle traditionelle bonusordninger.

Correa måtte flygte for tåregas, der blev affyret mod ham, da han forsøgte

at tale til protesterende politibetjente, og blev behandlet på et hospital, angiveligt stadig som 'fange' hos politifolk. Den officielle version af historien beretter, at Correa blev 'befriet' af hæren efter at være tilbageholdt i ti timer. En ildkamp på hospitalet skal have kostet tre døde og mange sårede soldater og betjente.

I en TV-tale udlagde Correa det som et kupforsøg:

- Det er et kupforsøg, som ledes af oppositionen og visse dele af de væbnede styrker og politiet.

Venezuelas præsident Hugo Chavez har tætte forbindelser til Correa, betegnede det også som et kup og fordømte det, hvad en sværm af statsoverhoveder og regeringer også gjorde – USA indbefattet.

- Der bliver ingen nåde, sagde den 47-årige præsident, der er økonom, uddannet i USA, til flere tusinde tilhængere fra en balkon på Carondelet-paladset efter episoden på hospitalet.

Det gamle ecuadorianske højre, hvis præsidenter er blevet væltet flere gange ved folkelige opstande, forsøger utvivlsomt at fiske i rørte vande. Men det er ikke den, der står bag det såkaldte kupforsøg. Det er heller ikke en konspiration, en ultravenstre-sammensværgelse af en sort. Det marxistisk-leninistiske parti, venstrekræfterne i landet og arbejderorganisationerne afviser blankt, at det var tale om et kupforsøg.

Bag protesterne ligger en stadig større folkelig utilfredshed med en præsident, der har sveget sine valgløfter, optræder stadig mere lydigt over for USA og giver stadig flere indrømmelser til det gamle højre. Den nyliberale spareplan mod den offentlige sektor, som bl.a. fjerner politifolkenes bonusordninger, har sammen med Correas stadig mere arrogante og autoritære optræden været dråben, der har fået bægert til at flyde over i befolkningen.

Da det påståede kupforsøg fandt sted var nye masseprotester mod den nyliberale nedskæringspolitik planlagt. Correas støtte i fagforeninger og folkelige bevægelser var hastigt på retur. Fagforeningerne i FUT - Arbejdernes Enhedsfront – fordømte undtagelsestilstanden og kræver Correas spareplan trukket tilbage.

Bevægelsen for indianernes rettigheder CONAIE og andre folkelige massebevægelser og organisationer appellerer om enhed for at få skabt et folkeligt og flernationalt demokrati.

Venstrefløjspartiet i parlamentet MPD afviste blankt, at der var tale om et kupforsøg. Det samme gælder Ecuadors Marxistisk-Leninistiske Kommunistiske Parti.

For at der skal være tale om et kup må nogle ville tage magten. Der må være en kupledelse, oftest blandt hærens befalingshavere. De må synliggøre sig og søge folkelig støtte, samtidig med at strategiske bygninger besættes og regeringen arresteres, fordrives eller myrdes.

Men ingen stillede krav om at Correa og hans regering skulle træde tilbage. Til støtterne af Correas udlægning af begivenhederne bliver der med rimelighed spurgt: Hvor er så kupmagerne? Hvor er de generaler eller oberster eller andet militær eller politi, der vendte sig mod Correa. De er ikke fundet, fordi de ikke findes.

Correa-regeringens bånd til USA er blevet stadig tættere i den sidste tid, og det er også et stærkt element i den voksende utilfredshed med hans regime. Der er en levende tradition i Ecuador for at masseaktioner og folkelige opstande vælter upopulære regimer. Ecuador gennemlever utvivlsomt en kritisk situation. Den folkelige aktivitet er afgørende for, hvor landet bevæger sig hen.

Det er samtidig en ny situation i Latinamerika, hvor en venstrebølge har bragt en hel stribe populistiske 'socialistiske' eller 'radikale' præsidenter og regeringer til magten – og det er noget, den imperialistiske supermagt USA ikke har accepteret. I Honduras stod USA bag et kup, der afsatte den lovligt valgte præsident Zelaya og indsatte et pro-amerikansk styre. Det er selvfølgelig ikke glemt.

Men der kan også forekomme et andet scenarie: Opfylder en såkaldt progressiv præsident ikke sine løfter til masserne og kapitulerer han/hun over for imperialismens pres, vil den folkelige harme komme til udtryk.

De vil gå venstre om præsidenten.

Netavisen

**Kommunistisk Politik
på nettet - hver dag
Følg også med i
KPnetTV**

www.kpnet.dk

En milepæl i ecuadoriansk politik

Leder 5. oktober 2010 i
En Marcha, organ for
Ecuadors Marxistisk-
Leninistiske Kommunistiske
Parti, PCMLE

Ecuador er ikke
det samme efter
krisen den 30.
s e p t e m b e r .

Sådanne begivenheder gør et dybt indtryk og vil uvægerligt sætte sig spor i den fremtidige politiske optræden, både hos regeringen, i de folkelige bevægelser, højrefløjs-oppositionen og hos de øvrige sociale og politiske aktører i landet.

Politisk polarisering er en af følgerne. På den ene side føler de mest entusiastiske støtter af Correa sig bekræftet og slutter sig sammen omkring deres leder, mens der bliver sat spørgsmålstegn ved troværdigheden af præsidentens ord i stadig større sektorer. Folk, der for længe siden mistede tiltroen til Correa, får nu tilslutning fra medlemmer af politistyrkerne og deres familier

(der er dybt oprørte over den måde, de blev behandlet og undertrykt på), men også af styrker fra hæren, som også berøres af vetoet mod Loven om Offentlig Tjeneste. (Note 1)

Statsinstitutioner synes også at være berørt. Det er ikke så ligetil, men i kraft af præsidentens handlinger har der været en væbnet konfrontation mellem politi og hær. Disse institutioner, som er skabt til at sikre den borgerlige stats stabilitet, oplever interne problemer, konflikter med hinanden, mistillid inden for institutionen, demoralisering, fremmedgørelse over for statsoverhovedet, det sidste for det nationale politis vedkommende.

Folkeforsamlingen (:parlamentet) har ligeledes mistet megen popularitet for dens accept af den gennemtvungne lovgivning, som har ført til disse dages sociale massemobiliseringer. Den udøvende magt er på samme måde, slået af alle disse begivenheder, direkte påvirket af de nævnte forhold, men også af den voksende folkelige mistillid.

Mens Rafael Correas krumspring omkring dette det værste øjeblik i hans

DOKUMENTATION

regeringstid er lykkedes indtil nu, så bliver tingene mere komplekse og negative i perspektiv. Han viste sin autoritære profil i løsningen af krisen, men det garanterer ikke, at den sociale utilfredshed, som manifesterede sig i åbne protester, ophører. Politioptøjerne er et udtryk for, hvad der sker i Ecuadors sociale fibre ved løsningen af problemer i de sektorer, der er bekymrede over en politik, som ligger stadig tættere på de neoliberale regeringer, som har gennemført dem i tre årtier. Men med to ekstra ingredienser: en utilsløret autoritær profil og en kraftig dosis populisme.

Note 1

Denne lov var foreslået af Correa i juni 2010 som en regulering af offentlige lønninger, men var ændret ved behandlingen i parlamentet, hvorefter Correa nedlagde præsidentveto mod ændringerne. Den ville blandt andet betyde en afskaffelse af nogle bonusordninger for politiet og hæren, og dette veto var et væsentligt moment i begivenhederne den 30. september og i kritikken af Correas 'autoritære' facon.

KP

Der er ikke sket et statskup i Ecuador!

Udtalelse fra
venstrefløjspartiet i
Ecuadors parlament MDP
– Movimiento Popular
Democrático

Ecuador har de seneste uger været vidne til en intens kamp, fra de offentlige sektorer (først og fremmest fagbevægelsen), de indianske folk, bønderne, de kommuner, der modsætter sig minedrift i stor skala og de multinationale selskabers involvering i den, lærerne, de studerende (både gymnasie- og universitetsstuderende), venstrefløjspartierne og organisationerne.

Kampene har haft til hensigt at forsvare de faglige rettigheder, stabiliteten, universiteternes autonomi, som Rafael Correas regering og nationalforsamlingen har haft held til at krænke trin for trin. Ved at købe medlemmer og sam-

vittighed har de vedtaget neoliberale, antidemokratiske og antifolkelige love. De har udviklet en autoritær og undertrykkende politik, der tilsidesætter arbejderne erhvervede rettigheder.

I går var dråben, der fik bægeret til at flyde over. Parlamentet vedtog Correas vetoer, der straffer arbejderne og tilsidesætter rettigheder, heriblandt også politiets og de væbnede styrkers rettigheder.

Over for denne situation gjorde store dele af politiet krav på sine rettigheder ved at indtage deres egne kvarterer.

Arbejderbevægelsen og folket støttede i stor stil op om politiet og krævede, at parlamentet skulle tilbagetrække præsidentens vetoer.

Regeringen og dens allierede beskriver denne uro som et forsøg på statskup fra højrefløjens og fascisternes side. Dette kunne ikke være længere væk fra sandheden. Correas regering, som tjener firmaerne og imperialismen, som

vender ryggen til sine egne valgkampsløfter, prøver at skjule disse hændelser ved at opfinde en konspirationsteori omkring et statskup.

Det er en kurs, der kan være forvirrende for udlandet, men ikke her i landet. Folkemasserne kræver, at regeringen og parlamentet retter op på den forkerte politik,

Regeringen og Alianza País (*Correas parti, KP*) står hårdt fast på, at folket vil forsvare regeringen, men de har ikke kunne samle mere end et par tusind mennesker til forsvar for "demokratiet og regeringen".

Demokratiet i Ecuador er i reel fare. Den største trussel mod demokratiet og forandringerne er regeringen og Correa selv.

Løsningen på den aktuelle konflikt ligger i hænderne på parlamentet og regeringen, de har ordet.

30. september 2010

PCMLE om begivenhederne den 30. september

Ecuadors Marxistisk-Leninistiske Kommunistiske Parti er APK's søsterparti. Det analyserer her situationen

I nogle måneder har Ecuador været skueplads for en intensivering og udvidelse af de sociale kampe, som forskellige sektorer af arbejdende, fagforeningsmedlemmer, oprindelige folk, bønder, lærere, studenterungdom, offentlige funktionærer, små forretningsfolk og pensionister har udviklet for at modsætte sig Rafael Correa-regeringens politik, som har skadet landets, folkenes og de folkelige organisationers interesser. Denne politik forstærker og støtter en nyliberal privatiserings- og udsalgspolitik.

Arbejderne har iværksat aktioner til forsvar for faglige rettigheder, som regeringen har villet aflive. De oprindelige folk har over hele landet kæmpet for at forsvare vandet som en vital menneskelig ressource. Landsbyerne og de indfødtes samfund har modsat sig minelovens karakter af både brandudsalg og rovgriskhed. Lærerne har forlangt bedre garantier for den nationale uddannelse, i modsætning til straffende og eksklusive bedømmelser. Studenterne og alle landets universiteter er imod en lov om højere uddannelse, som eliminerer universiteternes autonomi, studenterdeltagelsen i universitetets drift, gratis adgang og andre fremskridt og rettigheder. De offentligt ansatte har mobiliseret for at forsvare stabile indtægter, som er opnået efter lange kampe, pensionisterne for at forbedre deres pensioner og deres behandling i de sociale ordninger. De små forretningsdrivende er gået på gaderne for en lov, der garanterer deres ret til arbejde, social sikkerhed og andre opnåede rettigheder.

Disse demonstrationer og protester har også fordømt regimets underkastelse for de imperialistiske olie-, mine- og telekommunikations-selskaber, dets vilighed til at afbetale på udlandsgælden på ufordelagtige vilkår, for at involvere landet i Plan Colombia og fremme en politik, der er skadelig for den nationale suverænitet ved at underskrive Konven-

tionen om Rettigheder til Havet (CON-
VEMAR).

Præsident Correa har besvaret disse kampaktioner og fordømmelser fra de sociale organisationers side med en repressiv politik, som kræver døde og sårede som ofre og store materielle skader som i tilfældet med angrebet på landsbyen Dayuma, på minearbejderne fra Azuay, mordet på shuar-professoren Bosco Wisuma (*Shuar er et af de oprindelige folk i Ecuador, o.a.*), den voldelige fordrivelse af minearbejderne i Zamora og med andre aktioner. Ledere af organisationer af arbejdere, oprindelige folk, bønder, studenter og lærere er blevet tilbageholdt, anklaget og forfulgt. De er genstand for afskyelige angreb og sladder i en øredøvende og overdreven kampagne i de store medier, som regeringen kontrollerer, som beskylder dem for at være 'middelmådige', 'terrorister', 'korrupte' osv.

I denne kontekst opstod der den 30. september i forskellige dele af landet en opstand fra polititropperne, som besatte barakkerne og gik på gaden som svar på den lovgivende forsamlings godkendelse af Loven om offentlige tjenester og præsidentens veto, som fjernede en række fordele, tilkæmpede goder og bonusser, som de havde vundet gennem kamp i en årrække.

De oprørske tropper fordømte disse regeringshandlinger, de forlangte også ændringer i deres topledelse, men de opfordrede ikke på noget tidspunkt til et regeringsskifte eller for, at den skulle væltes. De opfordrede snarere til dialog, til at de autoritære holdninger blev lagt bort, og at der vistes forståelse for deres situation. Under disse omstændigheder fjøede polititropperne kamp sig til rækken af kampe fra andre folkelige sektorer side til forsvar for deres ønsker, rettigheder og tilkæmpede goder.

Vi revolutionære, venstreorienterede og kommunister ser det som vor pligt at støtte denne og alle kampe, som forsvare de folkelige interesser og landets interesser. Vi betragter det som et bedrag at sige, at disse handlinger er en del af en 'konspiration' mod demokratiet, imod den siddende regering, og at de er en del af et 'kupforsøg' fra 'fascister-

nes', 'højrefløjens' side, med 'venstre-fløjens deltagelse', uden at disse udtalelser på nogen måde bevises.

Regimets vedholdende fordømmelse af det påståede 'statskup mod det ecuadorianske demokrati' opnåede øjeblikkelig støtte fra den amerikanske regering og fra FN, men samtidig fik det også støtte fra UNASUR (De Sydamerikanske Nationers Forbund) og af regeringer i regionen som Venezuela, Bolivia, Argentina, Paraguay, og også fra Colombia, Chile og Peru.

Det er også nødvendigt at pointere, at de fleste sociale organisationer, som har fremsat deres krav og fordringer, har opstillet demarkationslinjer og fordømt virkelige eller formodede konspiratoriske højrefløjens-aktioner fra de gamle regeringspartiers, oligarkernes og imperialismens side. På denne måde har CONAIE (Sammenslutningen af oprindelige nationaliteter i Ecuador), ECUARRUNAR (Bevægelsen af indfødte folk i Ecuador), fagforbundene, Folkefronten og alle dens organisationer udtrykt sig, så anklagerne om en sammensværgelse falder til jorden.

Lederen af fælleskommandoen for de væbnede styrker, general Ernesto Gonzalez, støttede selv den konstitutionelle orden og insisterede på ønsket om revision eller fjernelse af Loven om offentlige ydelser, som er konflikten kerne, da han stillede op til den ubegrænsede og obligatoriske transmission i alle landets medier, som regeringen beordrede. Han fremlagde også det krav for medierne, som alle talsmændene for det oprørske politi havde fremsat, at deres behov blev tilgodeset. Den meget omtalte 'sammensværgelse mod demokratiet', som regeringen og dens tjenere fordømmer, eksisterer ikke.

Begivenhederne var seriøse og almene, men de kom ud af kontrol, da Correa i en demonstration af arrogance, med en utilsløret fræk holdning, begav sig hen for at konfrontere rebellerne og blev afvist, også med vrede overdrivelser, af folkene fra regimentet i Quito. Han blev isoleret i politihospitalet, hvorfra han blev fjernet om natten ved en militær overraskelsesoperation af overdrev-

1507 del 8 al 14 de octubre de 2010
 pcmle@journalist.com / www.pcmle.org/EM
 /Precio 0,20 ctvs.

EN MARCHA
 Por el Poder Popular y el Socialismo
 Órgano Central del Partido Comunista Marxista Leninista del Ecuador

EN CIRCULACIÓN LA EDICIÓN N° 20 DE LA REVISTA UNIDAD Y LUCHA ÓRGANO DE LA CONFERENCIA INTERNACIONAL DE PARTIDOS Y ORGANIZACIONES MARXISTA - LENINISTAS

EDITORIAL
Un hito en la política ecuatoriana

Tras la crisis del 30 de septiembre pasado el Ecuador no es el mismo. Esos acontecimientos dejaron una huella profunda e incidieron, inevitablemente, en el futuro comportamiento político del gobierno, del movimiento popular ecuatoriano, de la oposición de derecha y más actores sociales y políticos del país.

La polarización política es una de las secuelas: los más entusiastas partidarios de Correa se afirman y cierran filas alrededor de su líder, por una parte, mientras la credibilidad de la palabra del Presidente se pone en duda en sectores cada vez más vastos. A quienes hace rato perdieron la confianza en Correa se suman hoy los miembros de la tropa policial con sus respectivas familias (profundamente resentidos por la forma brutal como fueron tratados y reprimidos), pero también la tropa del ejército afectada, igualmente, por el veto a la ley de Servicio Público.

La institucionalidad del Estado también sale afectada. No es sencillo que, por acción del Presidente, se haya producido una confrontación armada entre efectivos policiales y del ejército. Esas instituciones, llamadas a garantizar la estabilidad del Estado burgués, experimentan problemas internos, pugnas entre sí, desconfianzas en su interior, desmoralización, distanciamiento con el jefe de Estado, en este último aspecto en el caso de la Policía Nacional. La Asamblea, así mismo, se encuentra muy disminuida en popularidad y aceptación por el contenido de las leyes aprobadas, que han motivado la movilización social de estos días. El ejecutivo, de la misma manera, también sale golpeado por todos estos acontecimientos, pues, los elementos antes citados lo afectan de manera directa, pero además la desconfianza popular sobre este croce.

No obstante Rafael Correa sorteo con éxito este, el peor momento de lo que va su gobierno, en perspectiva las cosas se le tornan más complejas y negativas. Ha afirmado su perfil autoritario en la solución de la crisis, pero eso no le garantiza que el descontento social deje de manifestarse en protestas abiertas. La revuelta policial es una expresión de que ocurre en el tejido social ecuatoriano, de cómo piensan resolver los problemas los sectores que se sienten afectados por una política que cada vez está más cercana a la que aplicaron los gobiernos neoliberales durante casi tres décadas. Ah, pero con dos ingredientes adicionales: un desmoronado autoritarismo y fuertes dosis de populismo.

REBELIÓN DE LA TROPA
 Expresión del descontento popular

Forside på Avisen En Marcha, 5. oktober 2010

ne proportioner, hvilket bragte den øverste statsembedsmands eget liv i alvorlig fare, og som af radio og tv blev udbredt til hele landet. Denne aktion krævede flere døds ofre, tital af sårede og alvorlige skader på hospitalet og dets udstyr.

Efter sin spektakulære exit ankom Correa til Plaza Grande til sine tilhængeres applaus og hurraråb, hvor han gentog sine autoritære, arrogante og intimiderende gestus – med anklager uden bevis, fordrejning af sandheden og krav om 'offentlig afstraffelse', at han 'ikke vil tilgive og ikke glemme' de sammen- svorne osv.

Vi revolutionære, kommunister, arbejdere og folk ved meget vel, at demo-

krati er et resultat af massernes kamp i hundreder af år, og derfor forsvarer vi det på trods af dets mangler og ufuldstændighed. Repræsentativt demokrati er et udtryk for de herskende klassers magt, det beskytter deres interesser. For det store flertal, for de arbejdende klasser, er det fortsat retorik, i hvis navn de ekskluderes og de hensynsløst trampes på.

Med en klar forståelse af disse begreber må det konstateres, at den sociale kamp, arbejdernes og folkenes aktioner, og selv polititroppers oprør, ikke foreslog eller planlagde at nedbryde landets institutioner, og endnu mindre er et resultat af konspiratoriske ønsker og kupmagere fra højrefløjen, de gamle regeringspartier og imperialismen.

Arbejdernes og folkenes og det revo-

lutionære venstres vej er klart defineret: det er den uafhængige march i søgen efter deres definitive befrielse og i den daglige kamp for deres sociale og demokratiske rettigheder, forhåbninger og opnåede resultater.

Vi må ikke desto mindre konstatere, at regeringens sang om, at et 'statskup' fandt sted, havde succes, og den forvirrede en del af den offentlige mening i vort land og i udlandet. I den folkelige arena er sagen klar. Gårsdagens begivenheder er en ny episode i den sociale kamp.

Ud over regimets hævngrædig og gengældende holdning og de sanktioner, den iværksætter, efterlader det dybe sår hos politistyrkerne og i forskellige sociale sektorer. 'Borgerrevolutionens' regering, som nu synger sejrssange, burde vide, at arbejdernes, ungdommens og folkenes kamp fortsætter. Fordi vi fortsat befinder os i krise, fordi uretfærdigheden fortsætter, de sociale uligheder vokser, og der finder korrupsion sted overalt og ustraffet. Energien, den sociale kamp og forhåbningerne om reel forandring vil stadig være et banner for stadig større dele af vort folk. Den folkelige bevidsthed vokser!

Lad os forlange afskaffelse af præsidentens vetoret og ligeledes de antifolkelige og antinationale elementer i de pågældende love som ændringerne af kulbrinteloven, loven om den territoriale orden, om de offentlige tjenester, om den højere uddannelse, loven om offentlige finanser og andre, som skader arbejderne, ungdommen og folket.

Tilsvarende kræver vi øjeblikkelig afbrydelse af 'undtagelsestilstanden', fordi regeringen selv har erklæret, at der ikke er nogen indre uro.

Det er nu tiden for at arbejde mere ihærdigt for enhed blandt alle de sektorer, der forsvarer vore retfærdige forhåbninger, sociale fremskridt og rettigheder. Blandt alle os, der kæmper for en bedre fremtid. Dette er utvivlsomt folkenes styrke, garantien for vor sejr!

**Ecuadors Marxistisk-Leninistiske
 Kommunistiske Parti**
 Centralkomiteen
 1. oktober 2010

Erklæring fra IKMLPO's latinamerikanske og caribiske regionale møde

Juli 2010

En skarp analyse af klassekampssituationen i Latinamerika, imperialisternes manøvrer og revolutionære og reformistiske tendenser

Det er ikke sandt, at kapitalismens og imperialismens nuværende krise er ved at være overstået og definitivt på vej mod helbredelse, sådan som imperialismens talsmænd proklamerer. Den udvides og uddybes tværtimod i økonomierne hos alle klodens lande. Dette rammer de produktive, finansielle og kommercielle sektorer hårdt. Men det angriber først og fremmest livet for arbejderne på alle kontinenter og for de afhængige folk og lande. De mest dramatiske konsekvenser ses i fyringen af tital millioner arbejdere, i lønnedgang og nedskæringer i de sociale ydelser.

Denne krise, som brød ud hos den amerikanske imperialisme, har bredt sig til alle kontinenter, uden at et eneste land har kunnet slippe ud af den. Derfor gennemfører storkapitalen og dens regeringer aggressive økonomiske, politiske, sociale og militære aktioner, så det bliver de afhængige lande og deres befolkninger, som kommer til at betale for den. De styrker deres invasionshære og forbereder regionale krige som i Irak og Afghanistan og støtter okkuperer, som Israels af Palæstina.

Imidlertid svarer arbejderklassen og folkene i alle lande, og især Europa, igen på markant vis med massemobiliseringer og generalstrejker, som viser deres vilje til at bekæmpe imperialismens og de borgerlige regeringers økonomiske politik. Den græske arbejderklassen og ungdoms kamp udmærker sig.

USA befæster sin rolle som imperialistmagt og forsøger at fastholde sine positioner og fortsætte sit overherredømme i Latinamerika. Stillet over for folkernes modstand, der har opnået vigtige demokratiske og nationale positioner, styrker den amerikanske imperia-

lisme sin politiske og militære offensiv. I fortsættelse af Plan Colombia opretter den syv militærbaser, moderniserer den 4. flåde og lader atter denne besejle Amerikas kyster, den iværksætter Plan Merida i Mexico, kuppet i Honduras, den militære besættelse af Haiti, befæster blokaden af Cuba, ligesom den uddyber sin ideologiske og politiske offensiv, promoverer paramilitarisme, anti-narkotika-’operationer’, militarisering af regimerne osv.

Europas imperialistlande, især Tyskland, Storbritannien og Spanien, udvider deres direkte investeringer og kreditter og stimulerer handelen med regionen. Adskillige latinamerikanske lande har indgået frihandelsaftaler med Den Europæiske Union, mens andre drøfter det. Disse økonomiske afhængighedsforhold gennemsyrrer politikken.

Japansk imperialisme har i adskillige årtier udstrakt sine fangarme i regionen, især finansielle og kommercielle, hvilket gør den til en af de magter, som kæmper om dominans i Latinamerika.

I de seneste år er den kinesiske imperialisme kraftfuldt trængt ind i de forskellige lande i Latinamerika. Den foretager direkte investeringer i minedrift, olie, byggeri osv. Den udfolder et kommercielt angreb i alle landene og er blevet regeringernes kreditor. Den kinesiske offensiv i regionen er vokset betydeligt og den konkurrerer med USA og andre imperialistiske lande.

I Latinamerika og Caribien sætter krisen alvorlige aftryk, især i de fattigste og mest afhængige lande. Den nedsænker staternes økonomi med en dra-

stisk reduktion af produktionskapaciteten, med alvorlige finansunderskud og med en generel reduktion af deres bruttonationalprodukt (BNP). Den bevirker en stigning i udlandsgælden, vækst i fyringer og arbejdsløshed samt en tiltagende underbeskæftigelse og udvidelse af den uformelle sektor. Den forårsager alvorlige nedskæringer i de offentlige ydelser og den sociale sikkerhed og fører til et rasende angreb mod de politiske, økonomiske, sociale og kulturelle fremgange, der er opnået. Selvom krisen kan udvise nogle udsving og tegn på genoplivning, har den endnu ikke nået bunden; den skærpes fortsat, og dens sociale, økonomiske og politiske konsekvenser påvirker livet i landene og forholdene for arbejderklasserne, folkene og ungdommen på kontinentet.

Gennem en årrække har der været en markant vækst i massernes kamp. De folkelige bevægelser genoplives, bliver stadig bredere og politiseres i stigende grad. Kampen til forsvar for suveræniteten, imod imperialismen og til forsvar for naturressourcerne imod plyndring og uhammet udnyttelse giver nyt liv til de sociale bevægelser. Konfrontation mod repressionen, menneskerettighedskrænkelserne, kriminaliseringen af sociale kampe, militariseringen og paramilitarismen, statskup og kampen for demokrati og borgerrettigheder er en del af arbejdermassernes og ungdommens kamp. Fagbevægelsen kæmper bravt mod fyringer, for retten til arbejde, for højere løn, til forsvar for strejkeretten og kollektive overenskomster, for retten til demokratiske faglige organisationer, for social sikkerhed og anstændige pensioner. Bønderne i alle landene fører kraftfulde kampe for jord og for deres rettigheder; de oprindelige folk rejser sig, forsvare deres rettigheder og tager del i kampen for social forandring; arbejderkvinder og økologer gennemfører fælles aktioner for arbejderne og folkernes fremgang.

Den voksende massekamp falder sammen med den nyliberale politiks fiasko og udmattelse, med skærpselsen af mod-

Forandringens kontinent

sætningerne inden for bourgeoisiet og mellem imperialisterne, hvad der skaber nye scenarier og betingelser, som er gunstige for de arbejdende masser, folkenes og ungdommens klassekampe, for de venstreorienterede og revolutionære organisationer og partiers arbejde.

Massekampens krav har ikke bare været præget af kampen til forsvar for opnåede fremskridt, men har udviklet et indhold, som kræver forandring. Denne bestræbelse bliver stadig kraftigere og projiceres ind i de politiske valgkampe, og den udtrykker sig i voksende stemmeandel til partier og organisationer, som går ind for forandring og for venstrekræfternes forslag, hvilket hjælper til at vælge demokratiske og progressive regeringer, hvoraf nogle indtager stærke positioner i forsvaret af suveræniteten, af folkenes rettigheder og bekæmper imperialistisk dominans og den indre reaktions angreb, som i Venezuela og Bolivia.

På den anden side får presset fra imperialismen og reaktionen en del af disse regeringer til at forfalde til reformistisk udviklingspolitik, til forsoning med imperialismen og oligarkierne; de bevæger sig mod højre og støder som følge heraf sammen med og undertrykker fagbevægelsen, de sociale bevægelser, de indfødte folk, venstrefløjsorganisationerne og de revolutionære kræfter, som det sker i Ecuador med Correa-regeringen.

Denne sociale og politiske proces – udviklingen af massernes kamp, inddragelsen af betydelige dele af mellem-lagene og middelklasserne – går sammen i dannelsen og udviklingen af en *tendens til patriotisk og progressiv forandring fra venstre*, som øver indflydelse på det sociale og politiske liv i alle landene, i varierende grad og styrke.

Denne tendens kommer til udtryk i udviklingen af arbejdernes og folkenes antiimperialistiske bevidsthed, i besluttsomheden om at kæmpe for regeringsmagten, for social forandring. Inden for denne tendens kommer de revolutionære ideer, beslutningen om at kæmpe for imperialismens fald, omstyrtelsen af kapitalismen og opbygningen af socialismen til udtryk med stor styrke og udvikles; vores marxistisk-leninisti-

ske partier opfylder sammen med andre revolutionære organisationer vores forpligtelser i denne henseende.

I dette nye scenarie, udviklingen af den sociale kamp og befæstelsen og væksten i proletariske revolutionære positioner, har de marxistisk-leninistiske kræfter ansvaret for at afsløre og bekæmpe alle mulige slags teser og forslag af reformistisk og afledende karakter i arbejderbevægelsen og den folkelige bevægelse. Nogle af disse føres frem af regeringerne; vi må i særlig grad være opmærksomme på den såkaldte 'borgerrevolution', 'den boliviariske revolution', og på den fredelige revolution, revolutionen ved 'stemmeafgivning', som 'det 21. århundredes socialisme' prædiker. Disse forhold sætter den ideologiske og politiske kamp mellem revolution og reformisme på dagsordenen.

Udviklingen af tendensen til forandring ændrer styrkeforholdene i Latinamerika, den har ført til eksistensen af en række demokratiske og progressive regeringer, samtidig med at imperialismen og reaktionen som svar opbygger åbent proimperialistiske regeringer som dem i Colombia, Mexico og Peru.

Dette momentum i arbejdernes og folkenes kamp, en række regeringers konsekvente positioner og andres vilighed til at genforhandle fornyet afhængighed, giver anledning til fremkomsten af politiske initiativer vendt mod USA på mellemstatsligt niveau og regeringsniveau, såsom ALBA (Den Boliviariske Alliance for Amerika), organisationen af latinamerikanske og caribiske stater, som udelukker USA og Canada. Der er også dannelsen af UNASUR (De Sydamerikanske Nationers Forbund), etableringen af Sydbanken, og en virtuel valuta, sucren, som betalingsmiddel for handel mellem medlemslandene. Vi proletariske revolutionære støtter disse initiativer som en del af konfrontationen med USA's imperialistiske politik, mens vi advarer mod deres begrænsninger og arbejder for at befæste folkenes antiimperialistiske bevidsthed i deres kamp for social og national befrielse.

Vi marxister-leninister tager udgangspunkt i udviklingen af den sociale og politiske kamp, i deres fremskridt og

resultater, vi er til stede på alle slagmarker; vi støtter fuldstændigt de forskellige progressive og patriotiske forholdsregler, men vi advarer samtidig mod de illusioner, de kan forårsage blandt masserne. Vi fastholder ubetinget, at virkelig forandring vil komme som resultat af imperialismens omstyrtelse, af gravlæggelsen af kapitalismen i kraft af organiseringen af den sociale revolution, af magtovertagelsen ad revolutionær vej og med socialismens opbygning.

For at organisere revolutionen må vi lede arbejderklassen og folkenes i kampen mod krisen og dens konsekvenser. Vi insisterer på, at den definitive løsning på krisen, til arbejdernes fordel, kun kan finde sted med revolutionen og socialismen. Ethvert andet alternativ er kun lindrende remedier, forslag til nystrukturering af kapitalismen. Men denne position betyder på ingen måde, at man skal være passive i forhold til at tackle krisefølgerne for de arbejdende masser. Den kræver, at vi rejser os i spidsen for arbejderklassens kamp, for alle de af kapitalismen og imperialismens udbyttede og undertrykte, i kampen mod fyringer, for højere lønninger, for ikke-betaling af udlandsgælden, imod regeringernes udsalgspolitik, for opbygningen af en revolutionær strøm med arbejderklassen i spidsen, som omfatter bønderne, de fattige, de oprindelige folk og ungdommen; for bekræftelsen af forandringens ide, for revolutionens og socialismens idealer.

**Lad de rige, de ansvarlige,
betale for krisen!**

**Revolution er den eneste
løsning på krisen!**

Verdens arbejdere, forén jer!

Det regionale møde for Latinamerika og Caribien i Den Internationale Konference af Marxistisk-Leninistiske Partier og Organisationer

Brasiliens Revolutionære Kommunistiske Parti, Colombias Kommunistiske Parti (Marxister-Leninister), Det Kommunistiske Arbejderparti i Den Dominikanske Republik, Ecuadors Marxistisk-Leninistiske Kommunistiske Parti, Mexicos Kommunistiske Parti (Marxister-Leninister), Venezuelas Marxistisk-Leninistiske Kommunistiske Parti.

Ytringsfrihed kun for magthaverne

Her omkring femårsdagen for kulturredaktør Flemming Roses Muhammedprovokation i Jyllands-Posten skal vi igen belemres med de famøse tegninger i hans bog "Tavshedens tyranni", der rettelig burde hedde "Magthavernes tyranni". Han udtrykker uafslædigt, at muslimer i ytringsfrihedens navn må tåle hån, spot og latterliggørelse.

Roses og Jyllands-Postens egentlige ærinde holdes godt skjult for offentligheden. Dæmoniseringen af muslimerne skal nemlig sikre fortsat opbakning til de ulovlige krige mod Irak og Afghanistan, som begge er muslimske lande.

Havde Roses ærinde været at forsvare ytringsfriheden og andre frihedsrettigheder, ville han have forsvaret disse grundlæggende rettigheder, hvor de reelt er truet. Eksempler: Offentligt ansatte tør ikke ytre sig om kritisable forhold af frygt for repressalier fra overordnede. "Lømmelpakken" satte forsamlingsfriheden ud af kraft ved klimademonstrationerne i København. Terrorlovgivningen har gjort det kriminelt at støtte frihedsbevægelser som FARC i Colombia.

Sådanne overgreb på frihedsrettighederne har Flemming Rose aldrig kritiseret, for demokratiet er da kun for magthaverne.

Frank Johannesen, Valby

Taliban afviser al snak om forhandlinger

Ifølge den amerikanske avis The Washington Post foregår der i øjeblikket forhandlinger mellem Taliban og Karzai-styret i Kabul. Til dette, som også er blevet spredt i den danske presse, udtaler Zabihullah Mujahid, talsmand for Taliban, den 6. oktober ifølge den Taliban-relaterede hjemmeside Theunjustmedia.com:

"Hvordan kan det være muligt for repræsentanter for Det Islamiske Emirat Afghanistan at indlede hemmelige kontakter med den magtesløse marionetregering, når de allerede har afvist de vildledende krav og forslag fra den svage administration i Kabul vedrørende påbegyndelse af forhandlinger?"

Påstandene i medierne om forhandlinger er invasorerne og deres lakajers

gentagne propaganda for at dække over deres ydmygende nederlag til den stolte afghanske nation og dens modige folk, som imod alle odds har bragt dem, der engang hævdede at være verdens eneste supermagt, i knæ. Nu foranstalter denne såkaldte supermagt og dens kumpaner et nyt drama, så de igen kan manipulere med bevidstheden hos deres borgere, som ikke ser nogen fornuftig grund til, hvorfor deres kære skal dø i Afghanistan.

Det Islamiske Emirat Afghanistans holdning er meget klar. Der er intet at tale om hverken med invasorerne eller deres lakajer. Invasorerne bør straks forlade Afghanistan."

*Af Carsten Kofoed
Frit Afghanistan Blog*

Boligen

er det mest private i livet - men når regering og folketing gør beboelser til ghettoer, - og ydermere vil nedrive, - og gøre de i forvejen i alle henseender svært stillede grupper endnu ringere stillet - evt. tvangsforflytte dem til ukendte og uvedkommende områder, - Og hvad så? Efter dette ødelæggende og nedbrydende indgreb fare for yderligere udstødning, - og så indledes nye tiltag, - og når det så heller ikke virker, - hvad så? Ja, - gæet selv

Støt

Kommunistisk Politik

Hold Netavisen på nettet

Giv et bidrag

Bankkonto
1551 - 166 34 271
Oktober Forlag
Giro 1-663-4271

Til abonnenter:
Husk at melde adresseændring ved flytning

Afghanistan på 10. år: Brød og bomber!

Danmarks Afghanistan-krig går den 19. oktober ind i sit 10. år. Den 7. oktober 2001 indledte USA krigen under påskud af at ville stille Osama bin-Laden for retten. APK's daværende formand Dorte Grenaa holdt den 12. oktober 2001 - en uge før Danmarks indtræden i krigen med afsendelsen af korvetten Niels Juel - denne (her lidt forkortede) tale ved en fakkelvagt på Axeltorv

Vi står her igen i dag for at vise krigsherrerne, at de aldrig skal få ro!

Ikke før den forbryderiske krig, som USA har sat sig i spidsen for er stoppet.

Ikke en dags ro skal vi give dem.

USA siger, de har ret til at føre krig, ret til at bombe Afghanistans byer 24 timer i døgnet, ret til at udvide krigsterrorer mod andre lande og nationers befolkninger, Irak er højt på listen, men også Filippinerne, Indonesien og Malaysia har været nævnt - alt sammen som hævn for den 11. september.

Men vi siger: intet kan retfærdiggøre denne krig. Hævn hører middelalderen til. Et øje for et øje - og vi bliver alle sammen blinde! Hvilken ret har USA til at påføre Afghanistan eller noget andet land krig? Hvilken ret har USA til kaste verden og verdens folk ud i en så farlig situation, som denne krig kan føre til. Hvilken ret? Ingen! USA har ingen ret - juridisk, politisk eller moralsk til krig. Det er en krænkelse af al international ret, af FN's charter.

Det er en krænkelse af vores retfærdighedssans. Det er en krænkelse af vores ønske og kamp for fred. USA's krig skal stoppes.

'Brød og bomber', kalder USA krigen. Med brød og bomber vil de befri det afghanske folk fra deres regering og terrorister. En "humanitær" krig - med alle midler. Allerede før krigen var verdens fattigste land

Prøv for et øjeblik at forestil dig, at

du og din familie lever i en af de landsbyer. Du hører flyene komme. Du ser - og peger op mod himlen. Et fly kommer ind over din by. Det kaster mad ned. Du løber ud: mad kan redde din familie fra hungersnøden. Du hører nye fly. Du ser - og vinker op mod flyet på himlen. Men det næste fly, der kommer, har ikke mad i lasten. Nu regner bomberne ned. Brød og bomber.

I Vietnam kastede amerikanske fly legetøj ned til de vietnamesiske børn, legetøj der lemlæstede og dræbte dem, når de samlede det op. For legetøjet var bomber.

Her til formiddag har det amerikanske forsvarsministerium netop offentliggjort, at amerikanske B52 bombefly smider klyngebomber ned. Det er bomber specielt designet til at gå efter alt, hvad der bevæger sig. Børn bevæger sig, når de samler nødhjælp op fra jorden i Afghanistan.

I nat så jeg præsident Bush på CNN. Han sad og grinede. Og så derpå meget indtrængende ud. Bush kom med en særlig appel til alle amerikanske børn: Hvert barn skulle sende en dollar i en konvolut til Bush i Det Hvide Hus. For Bush vil hjælpe de nødlidende børn i Afghanistan med: Brød og bomber.

USA's allierede i NATO, i EU og blandt de øvrige stormagter, alle bedyrer de, at de kun støtter en krig, der 'ikke kræver uskyldige civile ofre'. De lyver. Den danske regering lyver. Ethvert normalt tænkende menneske ved, at krig kræver uskyldige civile ofre. Og at moderne krige medfører stadig flere civile ofre. Også denne krig.

Den krig, der føres, er en terrorkrig. Terror bekæmpes ikke med terror. Det avler mere terror. Det har USA's lange liste af krige rundt om i verden allerede vist os.

Vi må kræve, at regeringen og Folketinget tager klar afstand fra Nyrups udtalelse om, at Danmark er klar til krig. Vi er ikke klar til at deltage i nogen krig, Nyrup. Vi vil have USA's krig stoppet. Danmark skal hverken direkte eller indirekte deltage i USA's krig. Der skal tages klar afstand fra al krigsstøtte og krigsbudgetter.

Ingen dansk krigsdeltagelse. Vi er et fredselkende folk.

USA har erklæret, at det bliver en langvarig krig mod terrorisme. Den vil vare, siger de, "indtil vi alle kan gå trygt ud af vores huse igen og aldrig mere være bange".

Det kan vi først, når USA's krig er stoppet! Det kan vi først, når krigshysteriet er bragt til ophør!

For i krigens skygge opflammet fremmedhadet og racismen, ikke mindst mod muslimer og arabere: Vores naboer, skolekammerater og arbejdskammerater.

Vi står skulder ved skulder - ikke med krigens kræfter. Men med fredens kræfter.

USA's krig skal stoppes. Stop denne terrorkrig!

OKTOBER BOGBUTIK
København
Egilsgade 24, Kld.
2300 København S
35 43 49 50

Torsdag i ulige uger 15-19
og efter aftale

Oktober Bogbutik Fyn
Skibhusvej 100
5000 Odense C
66 14 89 83

Åbningstid:
Hverdage 12 - 17.30

Oktober - Århus
Ny Munkegade 88 kld.
8000 Århus C
Åbningstid:
fre 14 - 17.00

En tur i ghettoen

De angiveligt omfattende ghetto-problemer i Danmark er efter folketingets sommerferie blevet et stort emne. Men billedet er falsk.

Lars Løkke opsummerede problemet i sin åbningstale: "... Der er opstået en slags huller i danmarkskortet. Steder, hvor de danske værdier tydeligvis ikke længere er bærende."

Få dage senere kom svaret fra S-SF. I udsippet *Ny tryghed i udsatte bolig-områder* konstateres det, at "De danske ghettoområder er blevet forsømt i ni år, og lovløsheden råder". I Berlingeren bakker Pia K op og siger: "De der grimme bygninger skal væk."

Der er altså bred enighed om, at den er helt gal i ghettoerne.

Omfanget af problemerne afspejler sig i en lang liste af 'nødvendige tiltag': Boligblokke skal rives ned eller sælges til private investorer. 200 "ghetto-betjente" skal patruljere de plagede boligområder. Video-overvågning af "samtlige åbne pladser" i ghettoerne. Og mere af samme slags.

De mange 'gode' ideer kommer fra begge sider af Folketinget, så sandsynligheden for, at de bliver gennemført, er rimelig stor.

I forbindelse med den store fokus på ghettoerne, er der kommet en ny definition af ghetto. Hvor det tidligere var tilstrækkeligt med en høj andel af indvandrere for at opnå ghetto-stemplet, er der nu også krav om høj arbejdsløshed eller en vis mængde kriminelle beboere. Det har ført til, at 29 bolig-områder officielt er ghettoer.

En af de 29 ghettoer ligger lige ved siden af, hvor vi bor. På grund af krisen har jeg skiftet byggepladsen ud med skolebøger, og vores husstandsindkomst er ca. en tredjedel af, hvad den var for ikke så længe siden. Samtidig er priserne på især fødevarer steget meget de seneste år. Det nærmeste supermarked er 15-25 % dyrere end discount-kæderne, og så vidt det er muligt, køber vi ind i discounten. Og her kommer pointen: Discount-supermarkedet ligger ved siden af ghettoen. På vores vej gennem ghettoen har vi opdaget en

Unge tager ansvar demonstration i Odense ved Folketingets åbning den 5. oktober, startede fra munke mose i røg og damp

legeplads, en ret god legeplads, som vores datter er glad for. Det er en bemandet legeplads, så nogle gange er

Sammenlignet med at rive boligblokke ned og sætte kameraer op vil en reel indsats for at sikre *uddannelse og arbejde til alle* være en konstruktiv løsning.

En løsning, der har den ekstra fordel, at den meget hurtigt vil betale sig selv – produktivt arbejde har det med at skabe mere værdi end aktivering på kontanthjælp.

Indspark fra DKU

der åbent, og børnene kan spille computer, køre i mooncars og lege med dukker. På trods af, at det er den ghetto med flest kriminelle, 4,62 %, er det ikke farligt.

Det billede, medier og politikere frembringer, er løgn.

Er der sociale problemer i de 29 boligområder? Ja, ligesom i en masse andre kommuner, kvarterer og boligblokke rundt om i landet. Løsningen på de sociale problemer skal ikke søges i mere magtanvendelse og overvågning. Roden til problemerne er først og fremmest økonomiske, og det er der, løsningen skal findes.

Verden ifølge Latuff

Besættelsesmagten 'Screwed' i Afghanistan